

DOMOVINA

Uraha vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne petstojbine ter od vsake petstojbine po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Narodnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Jezikovne naredbe.

Že zopet jezikovne naredbe in zopet! Prej so razburjale kri poslancev, sedaj razburjajo in vznemirjajo ljudstvo — ali vsaj piše se tako. Prav res, konec stoletja se bliža in svet se je začel narobe sukati, take misli obhajajo človeka, če vidi in premišluje vrvenje in drvenje vročehrvnih nemških poslancev in najbližnjih in najbolj „patrijotičnih“ njih somišljenikov. In kaj je tem nemirom vzrok? — Nedolžne jezikovne naredbe. Nemci imajo mnogo vzrokov, da se upirajo tem naredbam. Tem njih izvajanjem hočemo pozneje nekaj prostora posvetiti. Mi Slovani pa imamo samo jeden vzrok, da jih z vso odločnostjo zagovarjamo in to je pravica.

„Brez pravice končaj svet“. — „Pravica podlaga kraljestev“, tako se rekli že stari Rimljani pred več kot dve tisoč leti in se tega držali. Naša ustava je tudi sezidana na postavah, na temeljnih zakonih, o katerih moramo reči, da so, če ne do cela, pa vsaj večidel pravični. Kako lepo se glasi član XIX. osnovnih državnih zakonov o ravnopravnosti narodov! Res velikrat se je to že čulo in mi ponavljamo tu še jedenkrat, da je s tem članom XIX. ravno tako, kakor s koko; kakor in kamo jo vržeš, kaže pravo jednemu ali družemu.

Grof Baden je uvidel, da ne sme imeti zakonov samo na papirji, ampak da hoče, da se jih le narodi drže in da se ti zakoni izvedejo, kakor je bil namen postavodajalca. Zato je izdal znameniti jezikovni naredbi.

Kako da sta bili sprejeti, to vemo. Nemški poslanci so besneli proti njim. Stvorila se je v zadnjem času stranka, katera preplavlja, vsaj umetno, vse nemške rodove v Avstriji. Imenuje se nemško-narodna. Ona je proti vsemu, kar je

krščanskega, slovanskega in avstrijskega. To dokazati bi bilo gotovo odveč, če se pomisli, da ji je uzor in pravi duševni voditelj stari lesjak gori v blaženem „rajhu“ knez Bismark. Kaj da je bil on katolikom, Slovanom in Avstriji, kažejo njegova črna dela za časa njegovega političnega delovanja. Ta stranka torej je začela boj na življenje in smrt proti jezikovnim naredbam. Sredstva so ji bila oziroma so ji še: nesramna obstrukcija v državnem zboru, surovi osebni napadi in psovanje, podlo hujskanje ljudstva proti vladi in proti Slovanom. Na teh svojih sredstvih mora ta stranka preminiti in zginiti s površja. Vlada je prej negovala in božala Nemce, gojila in redila si je gada na prsih in ta jo sedaj pika, jo hoče zastrupiti in ugonobiti.

Ko se je sestavljala ustava, bili so dotičniki, ki so jo sestavljali tako kratkovidni, da niso videli, da mora s časom priti do tega prevrata, do katerega je resnično prišlo. Tačas so bili Slovani nesložni: Poljaki po sili Avstriji pridržani, sovražili so in protivili se vsemu, kar je bilo avstrijskega, ravno tako Čehi, kateri so hoteli svojo lastno kraljevstvo oziroma svojo državno pravo. Poznati nista hotela ta čas bratska naroda drug drugemu. Seveda je takrat malokdo pomislil, da se mora to s časom predrugačiti in razmeram prilagoditi. Tako je bilo mogoče, da je bilo pripravno podpirati in krepiti le Nemce — Avstriji v pogubo. Avstrijski Nemci se ne čutijo toliko Avstrijce, kolikor del velikega naroda v rajhu, ravno tako, kakor laški Tržačani ne morejo pozabiti, da je (?!) njih prava domovina „onkraj velike luže“.

V Monakovem se je od necega društva, o katerem govorimo še nekaj spodaj, izdal poziv, v katerem beremo med drugim: „Wenn der österreichische Staat bestehen soll, kann er nur

als deutscher Staat bestehen, wie er als deutscher Staat geschaffen worden ist“. O tem ne bomo več zgubljali besede, ker je do cela odveč. O nemškem stvarjenju Avstrije vemo mnogo. Nemci so pač imeli glavno besedo pri tem, a oni niso delali za Avstrijo, ampak za svoj žep. Naša korist jim je bila deveta briga. — Dalje govori poziv: „Ein slavisiertes Oesterreich wäre eine stete Bedrohung der Sicherheit und des Bestandes des Deutschen Reiches“. K temu bi mi ničesar ne rekli, da niso bili pri sestavljanju tega poziva avstrijski državni poslanci.

Ti naši Nemci ne bodo prej mirovali, dokler se jim ne pokaže na prav krepek in občutljiv način, da Germanije irredente ni več. Zvijajo se na vse strani, kličejo na vse strani za pomoč, posebno se zanašajo na svoje „G'fretbruderje“ v rajhu. Kaj takega kakor sedaj Avstrija, ni še menda doživela nobena evropska država; v državnem zboru se čuje za „živio“ klici na vladarja klic „Hurrah, Germania irredenta!“ avstrijski državni poslanci zborujejo po pruski državi na shodih, na katerih se sklepajo resolucije proti avstrijski vladi.

Razburjati pa mora najmirnejšo kri to, kar se je zgodilo dne 11. rožnika v Lipskem. Ta dan je imel „Alldeutscher Verband“ tam shod, na katerem so govorili tudi trije avstrijski poslanci, med njimi seveda tudi Wolf. Ostro so grajali nemški državni zbor, ker ni ugovarjal proti avstrijskim jezikovnim naredbam in da ni pruski državni kancelar posredoval pri naši vladi v prid Nemcev. Kakor je res, da pride noč za dnevom, tako je bilo tudi res, da je bilo vedno Avstriji na škodo, kadar je imela kaj z Nemčijo opraviti. Zato pa gospodje: Schönerer, Wolf, Schücker Iro, e tuti quanti, nikar ne mislite, da vam pojde zopet Avstrija na led. Sklicujejo

LISTEK.

Iskalci biserov na otoku Sv. Duha.

Povest Emilja Mušika. Iz ruščine preložil Krutogorski.

Neko tiho, toplo poletno noč smo mahoma zazrli v nekoji daljavi od naše ladje moleti iz vode črnoskalnata otoka — Čeraljbo in Sv. Duha.

Že nekaj mesecev smo jadrli križema po širnem oceanu, loveč kitov; ali sreča nam ni bila posebno mila: samo jeden kit, pa še ta ne popolnoma dorasel, je postal dosihdob naš plen. Zatorej so imeli pomorščaki ladje dosti prostega časa, med katerim so popravljali jadra, smolili vrvi in opravljali še druga neznatna opravila. Zadnje dni je pihal ugoden veter, in pluli smo bistro za bregom Stare ali Nižje Kalifornije. In glej, prepluvši povratnik nahajali smo se pred otokoma Čeraljbo in Sv. Duha, katera sta zakrivala vhod v luko La-Pac.

Jaz sem ravnokar prevzel službo na straži ter se sprehajal gori in doli po krovu, poredkoma opazujoč jadra, enakomerno napeta od lahnega vetriča. Nad nami se je širilo zvezdnato nebo, a ob ladjinem nosu se je penila in žubo-

rela voda. Jeden del moštva, sestoječ iz vseh različnih narodnostij, katere je možno najti na kitolovnih ladjah, je sedel okrog glavnega jambora ter poslušal povesti starega pomorščaka; med tem ko je naš glavni veseljak in porednež stal nekoliko vstran, naslonjen na barkin rob, ter nepremično zrl v daljavo.

„Kaj pa je z vami Anton?“ sem vprašal, stopivši k njemu; „čemu tako resni danes?“

Vzdignil je glavo.

„Da, gospod lajtnant,“ je odvrnil; „so uzroki za to. Jeden teh otokov je moja — domovina.“

„Kateri? Čeraljbo?“

„Ne vem gotovo, je Čeraljbo ali otok Sv. Duha; vsekako pa sem večidel moje mladosti preživel na otoku Sv. Duha in tam sem doživel dogodek, katerega nikoli ne zabim — ako postanem star tudi sto let.“

„Po takem mora biti nekaj zanimivega,“ sem dejal, „ko bi le ne bila tajnost.“

„O ne“ je odvrnil „če hočete vam povem vse kako je bilo.“

„Vi vidite ona otoka? Sedaj stanujejo tam, razven morskih ptic kake tri-štiri rodovine, ali ob času iskanja biserov je tam jako živahno. Moj oče je bil rodom Španjec, nadzornik nad iskalci biserov, a mati moja je bila Indijanka.

Tak rodopis od matrne strani ni za me posebno laskav; toda govori se, da je bila moja mati krasotica, a ker petdeset milj daleč na okoli ni bilo nobene rojene Španjke, zatorej jo je vzel moj oče. Materina roditelja — po obrti potapljavca — sta me redila do devetega leta, potem me je vzel k sebi oče in me posvetil v tajnosti svojega dela. . . Li ste že bili kedaj na teh otokih gospod lajtnant?“

„Ne,“ sem odgovoril.

„Torej ju vam moram vsaj nekoliko opisati. Bodi vam povedano, da sta navadno jako puščobna, samo dva meseca v letu, v rožniku in v malem srpanu, se zbero tamo iskalci biserov in lovci želv. Ob tem času se snide na tema otokoma precej naroda, potapljavci, kupovalci in agentje raznih zadrug. Poslednji nabirajo potrebno število delavcev sredi Indijancev, živečih po bregovih Kalifornije in Sonore.“

S pričetkom lova se nahajajo potapljavci pod neumorno strogim nadzorstvom, kajti jako lahko jim je utajiti dragocene bisere. Ta nadzor se poveri delovodji. To dolžnost opravlja navadno človek, ki je močan, spreten, odločen, in ki umeje pridobiti si uvaževanje in pokorščino pri svojih podložnih. Tak delovodja sme pomilostiti pa tudi usmrtiti delavca, kateri je kaj zakri-

se na trodržavno zvezo, — a ta se maje — in to je nam v tolažbo.

To vedno kričanje in podpihovanje je v resnici dobilo v Nemčiji nekak odmev. Osnovalec se je ondi društvu: „Verein zur Erhaltung des Deutschthums im Auslande zu München“ (Mc-nakovsko društvo za vzdrževanje nemštva v inozemstvu). Zopet grozna nesmisel! Kaj pa hočejo ti Nemci. Star pregovor pravi: „Pometaj najprej pred svojim pragom!“ Ta pregovor bi jim prav na srce položili tem gospodom. Ali ne vidite, koliko smeti imate v Prusiji. Tak smrad kakor tam gori v „rajhu“ je menda samo še v Turčiji. Gospodje, raje se brigajte za svoje umazane brate, pomislite malo na zadnje svetovno znane tožbe, Tausch i. dr.

A to še ni vse, kar so uprizorili naši „Prusaki“ proti jezikovnim naredbam. Ljudstvo hujskajo in vse javne zastope, sklicujejo shode in ne vemo še kaj vse, da ugovarjajo proti jezikovnim naredbam. Koliko tacih ugovorov je prišlo v državno zbornico in koliko jih še bode, kakor se kaže!

Grof Badeni je izdal jezikovne naredbe prepričan, da ga bodo Slovani v boju z Nemci podpirali. In to morajo tudi. A ne samo grofa Badenija, nego vso vlado, kajti podpore od strani Slovanov bode vsaka vlada potrebovala; ni namreč misliti na to, da bi kaka vlada hotela nas prezirati in računati brez nas. Ravno tako ni misliti na odpravo jezikovnih naredeb.

Naši poslanci so v resnici podpirali za časa zasedanja vlado za to, ker je izdala jezikovne naredbe. A to ni dovolj. Nasprotniki se s svojimi ugovori naslanjajo na voljo (?) ljudstva (?). Na ta način bi se v resnici mogel omajati stol sedanje vlade, ako mi Slovani molčimo in se ne ganemo. Kedor našo politiko od zunaj gleda, si mora misliti: Slovanom je pač tudi prav, če se proti jezikovnim naredbam ugovarja, ali pa so vsaj brezbrizni zanje? Zato je pa treba od naše strani ravno tako močne protipeze proti takim ugovorom. Toliko zaupnic si pač še upamo spraviti skup, kolikor ugovorov napravijo Nemci, saj nas je dve tretjini in onih samo jedna tretjina. Po Češkem in v Galiciji se že stavijo take resolucije, le med nami Slovenci ni še opaziti pravega gibanja. Doslej je iz med mest stavil tako resolucijo za jezikovne naredbe jedino občinski zastop ljubljanski in dne 12. rožnika okrajni zastop celjski.

Resolucija se glasi: „Okrajni zastop celjski odobrava jezikovni naredbi za Češko in Moravsko kot čin pravičnosti ter prosi visoko vlado, da izda take naredbe tudi za vse slovenske pokrajine in tako uresniči člen XIX. državnih osnovnih zakonov.“ Resolucija je bila navdušeno pozdravljena in jednoglasno sprejeta.

Take resolucije naj bi stavili in sprejemali vsi okrajni zastopi, vse občine velike in male. Taka resolucija se sprejme v zapisnik dotične seje in se potem prepíše in s potrebnimi po-

vil. Star dvajset let, gospod lajtnant, sem bil že delovodja na otoku Čeraljbo, a glavni nadzornik je bil moj oče.

Bodi vam še povedano, da potapljavci ne pridejo vselej samo s svojimi družinami, no tudi raznih indijanskih copernic pripeljejo s seboj. Te stare čarovnice so dolžne — zarotiti morske volkove, da so pred njimi potem varni potapljavci. Razven tega se pojavijo na otokih še mešetarji, kateri pokupijo od potapljavcev njihov pridelek; za tem se zbero razni špekulantje, ki razpostavijo na otoku svoje pivne in igralne šotore. A ker se ob času iskanja biserov vrši ob enem tudi lov na ostrige in želve, zatorej se na otokoma Čeraljbo in Sv. Duha zbere tri do štiri sto duš na vsakem, dasi sta ostali letni čas popolnoma brezljudna.

Sedaj vas moram še seznaniti, kako se dobivajo bisernice. V čolnih, nalašč za to obrt pripravljenih, se namestijo brodarji in potapljavci; poslednji se po vrsti spuščajo v morje; dokler je jeden pod vodo, se drugi oddahne. Da bi bistreje izginil pod vodo, zaščeni potapljavec med prsti noge vrv na koncu koje je privezan precej velik kamen. Drug konec vrvi, pritrjen k čolnu, pomaga lovcu priti urneje na površje, ko se vrača iz globočine, naložen z bisernico, ka-

datki odda ali poslanci, kateri zastopa dotični kraj ali pa uredništvu kakega naših listov. Za Spodnji Štajer sprejemlje radostno take resolucije uredništvo „Domovine“. Štajerski Slovenci, kakor tudi Slovenci onkraj Save in bratje ob sinji Adriji, posnemajte občinski zastop ljubljanski in okrajni zastop celjski! Stanonik.

Avstrijci na Kreti.

Koroški katoliški dnevnik „Kärtner Zeitung“, objavil je dne 6. jun. t. l. sledeči članek: „Frankfurter Zeitung“ objavlja v svoji pred kratkem sem došli številki članek o Kreti, ki se glasi: „Javno mišljenje tukajšnjih kristijanov nasproti Nemcem je zelo srdito. Nam dobro znani kristijani hodijo mimo nas, ne da bi besedo spregovorili, in le srdit pogled je zahvala za marsikatero izkazano prijazenost. Ako bi se morbiti kupčija zopet oživela, bi najbrže nemške tvrdke, ki imajo dobiti tukaj denarja, morale čakati najdalje, če bodo sploh kaj dobile. Izmed Evropejcev se poslovijo od Krete še najboljše Avstrijci; kljub temu, da so avstrijske ladije mnogokrat streljale ne vstaše. Še le predvčerajšnjim ste torpedovki „Flamingo“ in „Staar“ dve grški ladiji zajele, izmed katerih je jedna imela na krovu moko, žveplo in drugo rabilno orodje; druga pa 16 pušk in mnogo streliva. Da Krečani tako prijazno sodijo v Avstrijcih, to povspesuje vsekako vsobna priljubljenost avstro-ogerskega konzula gospoda Julija Pintarja, kateremu je tudi nemška naselbina v Kaneji dolžna mnogo hvale za podporo, katero ji je v nevarnem času v tako veliki meri izkazoval. Tudi mirno zadržanje v mestu bivajoče avstrijske kompanije 87 pešpolka pod poveljstvom stotnika viteza Jedine, vsi odkritosrčno priznavajo. Turki, kristijani in Evropejci jednoglasno sodijo, da so avstrijske čete najboljše od vseh, ki tukaj bivajo. Iz turške šole, v kateri stanujejo Avstrijci, razlegajo se vesele pesmi v tiho noč, katere tudi Tefvik paša rad posluša od svoje hiše na nasprotni strani pristanišča, kakor mi je pred kratkim pri nekem pogovoru sam priznal. Najbolj pa se mora povdarjati, da ni nikoli videti Avstrijcev po gostilnah, ki so ob pristanišču.

Tako toraj piše o nas Avstrijcih nemški časnik, ki izhaja zunaj Avstrije v „rajhu“. Kedo pa so ti Avstrijci na Kreti, o katerih tako ugodno in pohvalno piše omenjeni nemški časnik? Bralcem cenjene „Domovine“ je dobro znano, da ti Avstrijci niso drugi, kakor korenjaški in hrabri spodnještajerski Slovenci. Nam li ne dokazuje ta dopis, kako znajo po širnem svetu ceniti vzgledne Slovence, in kako prikupljiva in prijetna je slovenska pesem, da celo ptujci, ki ne razumejo niti besedice slovenskega jezika, občudujejo in radostno poslušajo krasne njene naprave! Toraj celo v tujini je prijetna in se rada sliši slovenska beseda; le v njeni domovini v

tero lomi od skal deset do dvanajst sežnjev globoko z velikim kladvom ter jo devlje v mrežo, privezano okrog pasu. Potapljavec ostane navadno tri do štiri minute pod vodo in se povrne na površje ves izpehan, kar mu vsekako ne brani potapljati se štirideset do petdesetkrat jedno jutro.

Najboljšim potapljavcem se prištevajo Giaki. Tudi moja mati je spadala k tem ljudem, — sredi teh ljudij sem jaz živel do tistega časa, dokler oče ni izjavil, da ima do mene pravico. Ugajal sem mu in on se je nadejal da postanem še kedaj priden delavec. Podjetniki najraje nabirajo potapljavcev sredi Giakov, ki slujejo radi svoje smelosti, urnosti in spretnosti. Dasi se ob času biserolova zbere tamkaj dosti morskih volkov, vendar se Giaki potapljujejo s popolno neustrašenostjo, kar je vredno tem večjega občudovanja z ozirom na njih ničevno orožje, ki sestoji iz jedine „estake“, t. j. kos tako imenovanega železnega lesa, ki je na vsakem koncu zaostren, in kateri, poleg više imenovanega kladva, potapljavec nosi za pasom svojih kratkih irhastih hlač.

Izvestno je vam znano g. lajtnant, da ima morski volk spodnjo čeljust jako kratko, zato je primoran prevreči se na hrbet, da zgrabi svoj

Avstriji in še bolj v njeni ožji domačiji na Štajerskem in koder so Slovenci v manjšini, je tako strašna, tako grozna, da se zatira na vsak mogočen način. Slovenci in v ožjem oziru Spodnještajerci pa smemo biti po vsej pravici ponosni na svoje vzgledne mladenče, ki so napravili vsled svojega lepega vedenja na tujce najboljši utis. Slovenski pevec in slovenska pevka, vidva pa z vsim navdušenjem in veseljem popevaja slovenske pesmi, izmed katerih že naj priprostejše — narodne — tako očarujoče vplivajo na tujce, da jih z vsim zanimanjem poslušajo.

Celjske novice.

(Procesija sv. Rešnjega Telesa) vršila se je pri lepem vremenu zelo sijajno. Sprevod vodil je mil. gospod opat z veliko asistencijo duhovništva. Ljudstva bilo je nebroj. Pri blagoslovih poveljčal je strel jedne stotnije 87 pešpolka cerkvene obrede.

(Za I. veliki tamburaški koncert), kterega priredi tamburaški zbor „Celjskega Sokola“ s prijaznim sodelovanjem slavnih tamburaških društev iz Ptuja in Žalca, prihodnjo nedeljo dne 20. t. m. ob 8. uri zvečer, pri katerem bode nastopilo okoli 50 tamburašev in tamburašic, kaže se v vseh krogih jako mnogo zanimanja. Kapelnik g. dr. Šuklje, izbral je za koncert, kateri obeta našemu občinstvu velik glasbeni užitek, najodličnejše in krasne komade, kateri bodo vzbudili gotovo splošno občudovanje. Ima pa tudi ta pristna jugoslovanska godba v svojih zvonkih, milodonečih akordih nekaj očarajočega, nekaj vzvišenega, tako, da bi jo človek neprenehoma poslušal Ker se bodo dobile vstopnice le na dan koncerta pri blagajni, in ker je pričakovati velike udeležbe, naznanimo, da se lahko oglasi za vstopnice že poprej naravnost pri odboru „Celjskega Sokola“. Naznanimo tudi, da bodo v veliki dvorani „Narodnega doma“ postavljene mize in ne samo sedeži, kakor dosedaj, tako, da med pavzami ostane lahko vsak gost, oziroma vsako omizje v dvorani. S tem smo skušali ustreči mnogim željam, ktere so se nam izrazile od različnih strani. Vabila in plakate razposlali smo tudi in prosimo, če bi kdo po pomoti ne pričakovano ne bil prejel povabila, da se oglasi za isto pri odboru.

(Slavnost blagoslovljenja zastave „Celjskega Sokola“), ktera bi se bila imela vršiti, kakor je bilo prvotno nameravano, že ob letošnjih binškočnih praznikih in se je mogla zaradi nepremagljivih ovir preložiti na poznejši čas, vršila se bode sedaj dne 7. in 8. avgusta t. l. S to slavnostjo združi ravnateljstvo celjske posojilnice tudi slovesno otvoritev svojega „Narodnega doma“ in odkritje spominske plošče. Ta združena slavnost obeta biti sijajna in bode zaradi tega velepomembna, ker bode s to slavnostjo obhajala najmočnejša slovenska posojilnica velik praznik, praznik svoje marljivosti in vztrajnosti,

plen. Tisto minuto uporabi potapljavec, da bi vsadil liki železo trdo estako v požerunovo žrelo, kateri potem ne more zapreti čeljusti.

Ali nahaja se sovražnik, pred kojim trepeče najpogumnejši Giak. Ta vrag — je tintorera, posebno pleme morskih volkov, črnkaste barve; on je manjši, pa tem krvoločnejši nego vsi ostali. Če tintorera okusi enkrat človeško meso, potem ne zapusti dotičnega kraja ter napada potapljavce tako dolgo, dokler njo samo ne ubijejo.

Nu sedaj vam pa razložim, kako dobivajo bisere iz skorepnic. Vsaki večer po končanem dnevnem delu, se naložijo nalovljene skorepnice po obrežju. Vsako deseto skorepnicico prejme potapljavec kot plačo za svoj trud; le-te se zmečejo na poseben kup. Delovodja nadzoruje nad deležem in odpiranjem skorepnic, katere se jamajo bistro polagati pred sonce, ko je polaganje gotovo, izmivajo skorepnice v velikih lesenih kadeh, kakor se to dela z zlatim peskom v Zakramentovih rudnikih. Priznati je treba, da se pri tem širi strašen smrad, katerega se ni možno ubraniti; ali Indijancev to prav nič ne moti.

Najdeni biseri se osnažijo ter se oddajo nadzorniku. Potapljavci pa prejmejo one bisere, ki se nahajajo v vsaki deseti bisernici, ter jih

keri sta po spretnih rokah neumorno delujočih in za narodne pravice vnetih naših voditeljev postavili že toliko let zaželjeni dom, v pravem pomenu besede zares „Naroden dom“, v katerem so našli zavetje naši narodni denarni zavodi in vsa narodna celjska društva. V „Narodnem domu“ varni smo pred izzivanjem znane mestne sodrge in ponosno stopamo sedaj v istega z zavestjo, da bivamo tam na svetih tleh v narodnej družbi. Tem obširnejša pa bode ta slavnost še ravno zaradi tega, ker se ista spoji s slavnostjo blagoslovljenja zastave „Celjskega Sokola“. To mlado, a čilo in vrlo delujoče društvo, katero se je porodilo leta 1890. kakor znano ob varstvu bajonetov, združilo je minoli dve leti vso svojo delavnost na to, da si napravi lastni prapor, prapor pod katerega krili se bodo z veseljem zbirali vrli „Sokoli“, oni prapor, katerega hočemo nekoč ponosno dvigajočega in smelo plapolajočega dvigniti nad propalim, lažnjivim, posilnemškim Celjem. Približni vsopred te slavnosti bode naslednji. — V soboto dne 7. avgusta t. l. sprejemala se bodo razna društva, deputacije in gosti. Potem je prijateljski sestanek v restavraciji v „Narodnem domu“. Ob 8. uri zvečer vrši se v veliki dvorani v „Narodnem domu“ prolog in gledališka predstava, uprizorjena po „Dramatičnem društvu iz Ljubljane“. Po gledališki predstavi koncert, pri katerem svira slavna ognjegaška godba iz Zagreba. Pri koncertu sodelovala bodo tudi razna pevska društva. — V nedeljo dne 8. avgusta sprejemali se bodo zjutraj zopet gosti, deputacije in društva. Zatem je zajutrek v „Narodnem domu“. Ob 9. uri dopoldne slovesna sv. maša. Po sv. maši se odkrije v „Narodnem domu“ spominska plošča in za tem se bode vršilo blagoslovljenje zastave „Celjskega Sokola“ z običajnimi ceremonijami. Popoldne ob 1. uri skupni banket v veliki dvorani v „Narodnem domu“. Po banketu pa je odhod k veliki ljudski veselici, ktera se bode vršila poleg grajščine gospoda ministerijalnega svetovalca Konrada Vasiča v okoliški občini celjski. — Pri ljudski veselici vršila se bode javna telovadba navzočih sokolskih društev na konju, bradiji in drogu. Tu se bodo vršile najraznejše ljudske igre. Nastopila bodo razna pevska društva. Za tem pa se prične prosta zabava in ples, na nalašč zato prirejenem odru. Zvečer zažigal se bode umetalni ogenj, dvigale se bodo rakete itd. Pri ljudski veselici svira tudi zagrebška godba. Za postrežbo bode obilno preskrbljeno. K tej za naše spodnještajerske in zlasti za naše celjske razmere velepomembni slavnosti povalbljene so vse slovenske posojilnice, sokolska društva, čitalnice, bralna, pevska, tamburaška in druga društva in pričakujemo, da se bodo našemu povabilu v obilnem številu odzvala. Ta slavnost mora se povspeti v pravi narodni praznik, praznik kakoršnega Celje še ni videlo. Prijave k udeležbi sprejema slavnostni odbor, kateri daje radovoljno tudi vsa vsakovrstna pojasnila.

smejo prodati na svojo pest akcijonaram v pričlo glavnega nadzornika.

Po dovršenem lovu se vsa naselbina otokova vsede v čolne; Indijanci se povrnejo v svoje vasi ter si poiščejo drugod dela; razni postopači premestijo svoje krčme in igralne mize v druge kraje; želvarji neso svoj plen lastnikom ladij; nadzorniki oddajo agentom zadrug zbrane bisere, (s katerim se dičijo meksikanske lepote) in otoka postaneta puščobna do prihodnjega lova. Samo nekaj služabnikov zadrug ostane tukaj celo leto s svojimi družinami. K tem je pripadal tudi moj oče.

Ta okolnost me je presneto bodla, kajti hrepenel sem na vso moč po mikavnem in vselem mestnem življenju. Ali potem je prišlo tako, da sem blagroval svojo usodo, kajti ves lesk in šum kalifornijskih mest ne bi bil mogel nadomestiti one cvetke, katera je razcvetela na samotnem otoku Sv. Duha. Da, najkrasnejša cvetka naših otokov, najlepši biser naših voda je bila — Erna!

Njen oče, pl. Kastiljo, se je pojavil na otoku nenadoma, ter začel tržiti z biserji. Toda na splošno čudenje se on ni vrnil, kakor drugi trgovci, v mesto prodajat nakupljene bisere, ampak ostal je na otoku. Govorilo se je, da je bil

(Šolo obiskal.) Dne 10. t. m. obiskal je okrajni glavar grof Attems tukajšno slovensko petrazredno dekliško šolo v spremstvu okrajnega nadzornika P. Leitgeb. Prisoten je bil poduku v vseh petih razredih ter se konečno č. šolski sestri, voditeljici šole, pohvalno izrazil na dobrih učnih uspehih in strogem redu.

(Premiranje in licenciranje bikov.) Dne 10. junija t. l. vršilo se je premiranje in licenciranje bikov v Celji. Prignalo se je 58 večinoma jako lepih bikov. Na darilih se je razdelilo 170 gld. Prvo državno darilo po 30 gld., dobil je za najlepšega bika Mihael Zupanc, posestnik v Št. Jurji; drugo po 25 gld., Franc Jelovšek, vel. posestnik v Petrovčah; tretjo (deželno) po 25 gld., Blaž Urlep, posestnik v Št. Jurji. Darila po 10 gld. so dobili Andrej Šribar na Dobrovi; Janez Ježovnik v Arjivasi; Val. Toman v Vel. Pirešici; Jurij Pospah v Kasasih; Jož. Jošt v Škofjivasi; Jakob Janič v Freienbergu za dva bika. Darila po 5 gld. pa so prejeli: Janez Žimniak v Sovodni, Jož. Jelenc v Svetini, Janez Ježovnik v Arjivasi in Martin Apoteker v Šmartnem.

(V celjskem okraju) se je letos nabralo in pokončalo 8321 litrov hroščev; največ se jih je nabralo v občini Št. Jurij 3140 litrov, potem v občini Novacerkev 1032 litrov in v občini Frankolovo 1056 litrov.

(Kolesarji pozor!) Kolikor nam je znano, je založnik „Puchovih“ biciklov J. Jakowitsch v Celji član ali še celo blagajnik zloglasnega, naravnost v naš pogin delujočega društva „Südmark“. Mislil bi človek, da se ga Slovenci ogibljejo kot strupene kače, a ni res. Ravno nasprotno — še podpirajo ga. Vprašaj tega ali onega, kje si kupil kolo, odgovori ti: pri Jakowitsch-u. Jeza zgrabi človeka, ako vidi, da ostane geslo „Svoji k svojim“ le fraza. Celjski nemčurji se nam lahko rogajo, ker jim tako rekoč Slovenci orožje silijo v roke, s kojim nas potem pobijajo. Ako se do sedaj nobeden ne peča s prodajo koles, obrnite se kolesarji raje do poštenih Nemcev — le ne podpirajte odpadnikov.

(„Narodni dom“) naše Nemce vendar jako v oči bode. Ne morejo se sprijazniti z njim, ker se jezijo, da smo mi Slovenci, ta peščica, si mogli postaviti tako palačo, oni pa še nimajo tako zaželenega „Vereinhaus“. To svojo jezo izražajo pri vsaki priliki na razne načine. Dne 12. t. m. imel je okrajni zastop svojo letno skupščino. Samo ob sebi se razumi, da je slovenska večina določila za to skupščino sejno dvorano v „Narodnem domu“. Druga primerna dvorana nam niti na razpolago ni. A nemška manjšina o tem drugače sodi. To naj bi bila grozna provokacija, če se Nemeč vabi v „Narodni dom“, v katerega iz načelnih razlogov ne more in nočejo iti. Sami so krivi temu. Ko smo si Slovenci priborili večino v okrajnem zastopu, se je okrajni odbor obrnil do mestnega zastopa s prošnjo, naj

on jeden najboljših prijateljev bivšega diktatorja Santa Ana, ter se udeležil vstaje proti meksikanski vladi in pobegnili, kajti ako bi ga bili ujeli, čakale so ga vešala. Kastiljo je bil siten, čemern človek ter nas gledal po strani. Koliko je bilo resnice v omenjeni govorici — nikdo ni vedel; res pa je bilo to, da je bil pl. Kastiljo grozen skopuh ter često sprejemal neke tuje osebe, ki niso bile podobne niti potapljavcem niti želvarjem.

On jih je imel za trgovce, kupujoče od njega bisere; a od družin, živčih neprestano na otoku, smo čuli, da se taki poseti ponavljajo tudi ob takem letnem času, ko je lov že končan.

Prešlo je okolu poluleta od onega časa, ko se je pl. Kastiljo nastanil na otoku Sv. Duha; in glej, nekoč zazrem njegovo hčer in se vanjo zaljubim. Ličici pl. Erne sta bili nežni liki breskev, a ogenj, ki je gorel v njenih temnih očeh, je spominjal na svetel blisk, negoč črn, hudourn oblak. Jaz sem torej videl pl. Erno in jo začel ljubiti. Mislil sem samo — na njo in le njo sem želel — imeti.

Pa ne samo mene je bila tako omamila Ernina lepota.

Na drugi strani otoka Čeraljba je bila biserna sipina, last „Sonorske zadruga“, ki je

dovoli zborovanje okrajnega zastopa v mestni sejni dvorani. A mestni zastop je to prošnjo zavrnil, češ, v nemški občinski hiši ne bode slovenski okrajni zastop zboroval. Potem so se morala zborovanja vršiti v porotni dvorani okrogne sodišča. Ker pa ta dvorana ne sodi prav za takšna zborovanja, je umevno, da si je okrajni odbor izvolil za to pripravnejšo sejno dvorano v „Narodnem domu“. Če Nemci nočejo v „Narodni dom“, naj pa izostanejo; koristi okraja se bodo tudi brez njih skrbno varovale.

(Celjski „Verschönerungs-Verein“). Grozno ponosni so Celjani na svoje „društvo za olepšavo mesta in okolice“. Vendar pa je še dokaj gnjilega v njegovem delokrogu, tako klopi, brvi in mostiči v sprehajališčnih logih pri sv. Jožefu. Menijo, da že storijo dovolj, ako le vsak prostor kjer so klopi in mize v odpočitek ljudem — bile, zaznamujejo z dvoumnimi napismi, kakor: Friedrich's-Ruh', Emilien's-Ruh' itd. Tujec, dospel do jednake deščice, ne najdevši nikakih ali le nekaj polomljenih klopij, misli si lahko, da spi tam „rajni Fridrik ali Emilija“ svoje večno spanje. Na raznih krajih pa je še to „nemško društvo“ pribilo še bolj dragocene kovinske plošče z napismi, da dela svojo slavohlepno — reklamo. Hočeš pa si ogledati slavne podrtine celjskega gradu, katere so tudi v rokah navedenega društva — stojiš nakrat pred zaprtimi vrati. Ako so ti znani srednjeveški-vitežki običaji, zamisli se lahko živo v onodobne navade, ter si predstaviš sanjavo v dubu, ko te zapazi stolpni čuvaj, v rok zatrobi, na kar se z ropotom spusti most — a ti korakaš v grad. Tega pa zaman čakaš, vrata ostanejo zaprta, ako nisi slučajno domačin, da veš, kje stanuje „slovit kastelan“. Vidiš, nisi v vitežki dobi, nego v dobi nekakšnega turškega gospodarstva. Kakor zahtevajo Turci običajni bakšič ali odkupnino od vsacega kristjana, ki si hoče ogledati svete ali zgodovinske kraje, tako dobiš tudi tukaj ključke — podrtinam ako stisneš kaj okroglega „kastelanu“. Želiš pa iti v „Friderika stolp“ — poseži opetno v žep. Dvomimo, da napravlja to ugled Celju in njegovemu „olepšalnemu društvu“; tujcem se mora vendar čudno zdeti, da „celjsko mestno gospodarstvo“, ki izmeče za nepotrebnosti tolike vsote stiska in berači tukaj bore vinarje.

Skupna seja okr. zastopa celjskega

dne 12. junija t. leta.

Okrajni zastop celjski imel je 12. t. m. svojo prvo letošnjo skupščino z že priobčenim dnevnim redom v celjskem „Narodnem domu“. Kot vladni komisar prišel je gospod c. kr. okr. glavar grof Attems, katerega je g. načelnik dr. Jos. Serneč zboru predstavil. Po otvoritvi seje naznanil je g. načelnik, da so nemški zastopniki zopet poslali protest in izjavili, da ne morejo in in ne bodo prišli v „Narodni dom“ ter poročal, da namerava okrajni odbor tudi v bodoče skli-

vsekdar tekmovala z našo v bogatem pridelku. Glavni zastopnik „Sonorske zadruga“ na otoku je bil nek Anglež, izvrsten plovec, mlad človek, kakih štiri do pet let starjši od mene. Bil je zal dečko, junaški in se odlikoval z močjo in spretnostjo v vseh telesnih odnošajih. Tak človek mora ugajati ženskam.

Tudi on si je skušal prilastiti Ernino naklonjenost, in jaz sem se bal, da mi ne izpodbije tal, tembolj, ker mu je bil stari Kastiljo prijazen ter je med drugim najčešče pohajal njegov dom. Mene pa stari rovar ni mogel trpeti. To se je dalo deloma sklepati iz tega, ker je bil moj oče strasten privrženec vlade in mi je odločno prepovedal obiskovati Kastiljevo združino.

Ali jaz sem bil mlad, zaljubljen, in nisem zastoj nosil glavo na vratu.

Ali — midva tekmeča sva se vsekdar izogibala drug drugemu; vsaj do javnega prepira med nama nikoli ni prišlo. Priznati moram, da sem gojil nekako spoštovanje do gosp. Rikarda, a mogoče, da i on do mene. Guien sabe! Zelo mogoče, da bi bila najboljša prijatelja, da nisva bila tekmeča.

(Dalje prih.)

cati skupščine vedno le v „Narodni dom“ brez ozira na to, li pridejo Nemci ali ne, ker so Nemci prej, ko so imeli večino, manjšino tudi klicali v svoje hiše in ker v resnici ni sposobnejše dvorane za take seje, kakor je posojilnična dvorana, takó, da ni najti nobenega vzroka, zakaj bi se ne vršile skupščine okrajnega zastopa v tej dvorani. Tem besedam gosp. načelnika pritrudi cela skupščina, na kar se preide na dnevni red.

Zapisnikarjem te seje izvoli se jenoglasno g. dr. Jos. Vrečko.

Po odobrenju zapisnika zadnje seje, poroča okrajni odbornik g. dr. Ivan Dečko o letnem računu za leto 1896., iz kterega je razvidno, da je imela okrajna blagajna v lanskem letu dohodkov 45.926 gl. 46 kr. in 45.717 gl. 45 kr. stroškov toraj presežka 209 gl. 01 kr.

V imenu računskih pregledovalcev poroča g. Drag. Hribar, da so se računi pregledali in našli v redu, ter predlaga, da se letni račun za leto 1896. odobri, kateri predlog se enoglasno sprejme.

O prošnji za zvišanje subvencije za železnico Grobelno-Rogatec poroča g. vitez Berks in predlaga, da se dotična prošnja odkloni, kar obvelja.

Daljša razprava vname se o prošnji občine Škofjavas, za prevzetev obč. ceste od Kropen-a na Ljubečnem na Bezovico v okrajno cesto II. razreda. Debate udeleževali so se dr. Dečko, Hribar, dr. Serbec in Lipuš, pri tej priložnosti se tudi g. c. kr. okrajni glavar oglasi k besedi in omeni v lepi slovenščini, da je opazil, da so občinske ceste v slabem stanu ter prosi, da bi okrajni zastop v tem obziru občinam pomagal. Obljubil je pa tudi on v svojem drugem govoru, pomoč v zadevi cestopolijskega reda pri okrajnih cestah ter naznanil, da imajo c. kr. žandarji strog ukaz objaviti vsak prestop ek cestopolijskega reda, posebno, kar zadeva prevažanje težkih vozov z ozkimi platišči. Prevzetev gori navedene ceste v okrajno cesto se potem po predlogu poročevalca g. c. kr. notarja L. Baša za sedaj odkloni.

O prošnji občine celjske okolice za odobrenje sklepa v zadevi priklopljenja Sima-tovega posestva k celjskemu mestu, poroča g. dr. Ivan Dečko in se dotični sklep ednoglasno odobri.

Sprejme se nadalje predlog okr. odbora na prevzetev akcij za 1000 gl. za železnico Celje-Sp. Dravograd, če se boče ta železnica zgradila do 1. januarja 1900. leta.

Skupščina sklene nastaviti v Žalcu in v Št. Jurju ob juž. žel. in na predlog g. župana Lipuša tudi v Vojniku po enega živinozdravnika in dovolila za vsacega 300 gl. na leto iz okrajne blagajne ter povabiti dotične občine, da tudi dovolijo primerne zneske v ta namen; stem je storjen velik korak za povzdigo živinoreje v našem okraju.

Po predlogu g. Franja Roblek-a sklene se, da se skliče živinorejska komisija v posvetovanje v zadevi povzdige živinoreje. Za zravnanje potoka Sušnica dovoli se po predlogu g. dr. Iv. Dečka občini celjske okolice 30. gl.

Prošnja občine Teharje za prevzetev občinske ceste Sp. Hudinja Bukovžlak v okr. cesto II. razreda se začas odkloni. Tudi pri tej točki vnela se je živa debata in odbor je sklenil občine podpirati pri popravljanju cest, ker iste radi premalih dohodkov ne more sprejeti v okrajne ceste.

V zadevi prepustitve prostora za pokopališče v Dramlji sklene se po predlogu poročevalca g. notarja Baša, da se okrajni odbor oblasti, da dotično posadno pismo odobri.

Zaradi prevzetja občinske ceste čez Gangež v Št. Jurij vname se daljša debata; okr. odbornik g. vitez Berks predlaga, da se naj ta cesta povzdigne v okrajno cesto, ker je postala vsled nameravane zgradbe okrajne ceste iz Kozjega važna cestna progá in ker bi dotični stroški ne bili visoki. Po daljni debati v ktero so posegli gg. c. kr. notar Baš, dr. Jos. Vrečko, Dragotin Hribar in dr. Ivan Dečko sklene se napraviti načrt in proračun, ter predložiti vse to ob svojem času okrajnemu zastopu.

G. načelnik dr. Jos. Serbec prečita vlogo okrajnega odbornika g. c. kr. notarja Baša, s katero ta odlaga čast okrajnega odbornika; ker

vkjub prigovarjanju cele skupščine g. c. kr. notar Baš izjavi, da ostane pri svojem dobro premišljenem koraku in da ne more iz zasebnih vzrokov več biti okrajni odbornik, izvoli se g. dr. Juro Hrašovec v okrajni odbor.

G. Drag. Hribar otemeljuje jezikovni naredbi za Češko in Moravsko in stavi naslednjo resolucijo: „Okr. zastop celjski odobrava jezikovni naredbi za Češko in Moravsko kot čin pravičnosti ter prosi visoko ministerstvo, da izda tako naredbo tudi za vse slovenske pokrajine ter tako vresniči § XIX. drž. temel. zakonov.“ Ta predlog sprejme se z živahnim odobravanjem jednoglasno.

Preč. g. kanonik dr. Gregorec omeni, da bodemo okrajnega odbornika, g. c. kr. notarja Baša težko pogrešali in priznava, da ima gosp. Baš za okrajni zastop velikih in neprecenljivih zaslug ter predlaga, da se mu izreče za to presrčna zahvala in zabilježi to tudi v sejnem zapisniku. Ta predlog sprejme se jednoglasno.

Na vprašanje g. Jakob Janič-a na ktere stroške se dela jarek za bolnišnico, za kterega se je zemlja mnogo predrago kupila, ker je stal sežen baje po 5 gl. in ni vreden po 1 gl., pojasni mu g. predsednik, da se vrši to delo na deželne stroške in da okr. zastop nima poleg nič opraviti.

Ker ni bilo daljnih predlogov zaključil je g. predsednik sejo ob tri četrt na 12. ter se zahvalil vsem gg. okrajnim zastopnikom za njih trud.

Spodnje-štajerske novice.

(Posojilnica v Žalci) je imela lani, v svojem 16. upravnem letu, 300.000 gl. prometa in 5300 gl. dobička. V rezervah ima že skoro 29.000 gl.

(„Savinsko učiteljsko društvo“) bode 24. dan rožnika t. l. ob 2. uri popoldne zborovalo v Braslovčah po sledečem vsporodu. 1. Zapisnik. 2. Dopisi. 3. O ustanovitvi bolniške učiteljske blagajne — poročevalec g. nadučitelj Zotter. 4. Posvetovanje o letošnjih konferenčnih vprašanjih. 5. Slučajnosti. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Utonil je) preteklo nedeljo v Strugi poleg Savinje hlapec posestnika „Torovca“ iz Žalca, ko se je kopal v družbi dečkov. Revez zašel je pregloboko in izginil pod vodo, ker ni znal plavati.

(Obesil se je) v Vojniku dne 5. t. m. privržitnikar Janez Repin v kozolcu svojega zeta Krajnca. Slaboumen dedec bil je 69 let star — a se mu je življenje ognusilo.

(V Rimskih toplicah) padel je dne 14. t. m. mavtar Franc Olivn tako nesrečno z brega ob mostu v Savinjo, da je nezavesten obležal, ker so se mu pretresli možgani. — Dne 5. t. m. pa je padel raz strešnega stola podjetnik in tesar Jurij Teršek p. d. Šveriga in obležal mrtev. Rajni bil je priprost a umen mojster svoje stroke in je zgraditelj mostu čez Savo pri Radečah. Človek res ne ve, kje ga čaka nesreča!

(Konjiško učiteljsko društvo) zboruje v četrtek dne 1. julija t. l. ob 10. uri dopoldne v slovenski šoli v Konjicah, z nastopnim vsporodom: 1. Petje. 2. Zapisnik. 3. Društvene reči. 4. Volitev odposlancev k „Zavezi“ in „Lehrerbundu“. 5. Razgovor o vprašanjih za letošnjo uradno konferenco. 6. Iz naše vprašalne škrinjice, 7. Nasveti.

(Veliko veselico) priredita v nedeljo dne 4. julija t. l. v čast slovanskim apostolom sv. Cirila in Metoda gg. Gajšek in Ivanuš pred Peklom pri Polčanah. Začetek ob 6. uri popoldne. Vspored je godba, petje in prosta zabava. K obilni udeležbi se uljudno vabi.

(„Bralno društvo v Studenicah“) priredi v nedeljo, dne 27. rožnika 1897, na dvorišču g. Jožefa Koropec, veselico s petjem in tombolo. Ker se tokrat ne bodo izdavalá posebna vabila toraj se vsi prijatelji narodnih veselic tem potom vabijo k prav obilni udeležbi. Začetek ob 1/5. popoldne.

(Po Savi) je plaval 10. t. m. plov brez plovca, brez krmila in vesla. Brodnika v Rajhenburgu sta ga hotela ustaviti in vloviti. Ker ga nista mogla obdržati, skoči pomočnik nanj. Plov pa nesó valovi narasle Save dalje do Krškega. Pomočnika Hafnerja življenje je viselo na nitki. Čudovito srečno zanesó valovi raztrgan plov do bližine drugih plovov v Krškem, kjer se je drzo-

viti H. vendar rešil; plov sam pa je treščil ob most in se razbil.

(Strašna nesreča.) V Raštanji vasi pri Rajhenburgu je na samoti kmet Hlastan. Da strelja za jastrebi, ki so mu piščeta kradli, nabaše staro puško ter jo spravi v kot za mizo. Dne 10. t. m. pa izmuzne 9letni pastir puško, gre pred hišo, kjer sta se igrala 8 in 3 leta stara Hlastanova otroka. Pomeri nanju. Mlajšemu razneslo je zgornji del glave, da je takoj izdihnil, a starejši je v smrtni nevarnosti. Premalo, premalo se pazi na jednako orožje. H grozni nesreči čaka še lastnika preiskava in kazen.

(Jagode.) Letos je bilo v Savski dolini — kakor se nam poroča — toliko jagod, da se je kaj veliko ljudi pečalo ž njih nabiranjem. Ljudje in graščine, ki so dale za nabiranje dovoljenje, zaslužili so s tem lepe novce. Iz vseh železniških postaj so se odpošiljale na Dunaj, dokler niso bile prezrele.

(Toča in povodenj.) Okoli Savnice in Boštanja je bila 10. t. m. toča, okolo Mokronoga in po celi Mirenjski dolini pa povodenj. Toča je potokla zlasti okoli Št. Ruperta na Dolenjskem, pa segla nekoliko še v krški sodnijski okraj do Bučke in Studenca. Škoda se ceni na veliko tisoč.

(Plohe z točo.) Dne 4., 5. in 7. t. m. bili so stašni nalivi ob hrvatsko-štajerski meji ter sploh nižje Maribora. Voda je odnesla na mnogih krajih ob vznožju Pohorja cele plaste rodovitne zemlje. V okolici Rogatec-Slatina klestila pa je še vrh tega toča.

(Ptuj.) Volitve v mestni občinski zastop v Ptuj vršile so se 8., 9 in 10. t. m. Izvoljeni so nastopni gg.; Vilj. Blanke, H. Brigola, K. Filaferro, Jos. Kazimir, K. Kasper, Herman, Kenschl, Fr. Kaiser, Jos. Kollenz, K. Kratzer, Jak. Matzun, Jos. Ornig, M. Ott, Ig. Rossmann, Raimund Sadnik, Ad. Sellinschegg, Joh. Steudte, H. Strohmeier in Dr. Treitl. Kakor kažejo imena sami „Grmani“. O Ptuj, kdaj dobiš narodni občinski zastop in slovenskega župana?

(Sv. Miklavž pri Ornoži) Na binkoštni torek napravili so ljutomerski učenci tamburaši pod vodstvom gospodičin učiteljic Erne Razlag in Josipine Wessner in učitelja Franc Čeh-a, ki je ob enem kapelnik tamburašev k Sv. Miklavžu izlet ter tukaj priredili veselico s sviranjem. O prihodu in odhodu pogostili so se izletniki v gostoljubni hiši tukajšnega gospoda župnika. Ob 3. uri popoldne zbralo se je v okinčani šolski izbi mnogo odličnega občinstva, posebno gostov iz Ljutomera in domačinov. Iznad šolskega splotja vihrale so cesarska, slovenska in štajerska zastava. Točno ob določeni uri stopijo z majhnimi šopki okinčani tamburaši v napoljeno sobo, kjer se po kratkem pozdravu od strani domačega nadučitelja začne razvijanje obširnega vsporoda. Prva točka istega bila je sviranje cesarske himne. Vse točke vsporoda igrate so se s tako preciznostjo, da se nismo čudili le ročnosti igralcev, nego tudi kapelnikovi vstrajnosti, katero prav ceniti zamore le isti, ki ve, koliko truda in potrpežljivosti stane, preden se otrok v godbi dobro izuri. Na občno željo moralo se je več točk, kakor „Lepa naša domovina“, „Slovenec sem“, pa tudi pesem „Slovenka sem“, s katero ste nas iznenadile učenki Herzog in Repič po večkrat ponavljati. Pri prosti zabavi, ki je sledila koncertu, našteje gosp. ravnatelj Robič zasluge, ktere si je pridobil gospod kapelnik Franc Čeh s poučevanjem šolske mladeži v godbi; navdušuje ga k nadaljevanju težavnega dela ter omeni tudi sprejema tamburašev pri Sv. Miklavžu. Po zabavi ogledali so si gostje še šolske prostore in zbirko novih učnih pripomočkov. Le prehitro so nam potekle ure zabave, a na minute, ki smo jih preživeli v tako veseli družbi, spominjali se bodemo vedno radi. Ljutomerskim tamburašem in gostom pa kličemo: na skorajšno svidenje pri Sv. Miklavžu.

(Okrajna posojilnica v Ljutomeru), najstarejši denarni zavod s tem imenom na Slovenskem, je imela lani, v svojem 25. upravnem letu 280.966 gl. prometa in 2601 gl. prebitka, ki se je pridejal rezervnemu fondu, ki znaša že čez 30.000 gl. Posojilnica ima hišo s posestvom, vredno 21.000 gl.

(Nepotrebno in narodnemu razvoju škodljivo) pisarjenje po časnikih se je razvnelo v Veržeji, naj so tudi morebiti tuji elementi kolikor

toliko sokrivi. Tako pričkanje ne služi nobenemu društvu in nobenemu kraju v čast in je pri takem nečastnem boju največ obsoditi oni, ki prvi ustrelji. Vrzenskim narodnjakom bi pač bilo svetovati, da se učijo potrebne prizanesljivosti in vztrpljivosti med seboj, da se kot mala peščica društva skrajno zedinijo in drug drugemu podpirajo. Osebna nasprotstva se naj poravnajo doma, nikako pa jih ni treba našopiriti in trositi med svet. Dobro je, večkrat na prsi potrkati in skesano reči: mea culpa. . . Najbolje pa bo, ako v Veržeju svojo pozornost obrnejo vsi narodnjaki brez izjeme na to, da se bo še mnogo tam nahajajočega se zopernega nemškutarskega blata odstranilo, nego, da se sami po njem vlačijo. Pred seboj vidijo nekdanji jako razsajajočo nemškutarsko požarno društvo v poginu na tleh ležati, a namesto, da bi priliko porabili in na njega gomilo posadili urno novo narodno požarno društvo, rivajo sami sebe v gotovo propast, ako se pravočasno ne spametijo. Toraj narodnjaki v Veržeju: pozor na to, kar je treba, ne pa na to, kar ni treba in vas onečastuje.

(Sklep deželnega zbora potrjen.) Cesar je potrdil sklep deželnega zbora v Gradcu iz dne 13. svečana t. l. gledé grobnih pristojbin za srenjsko pokopališče v Trbovljah.

(Zapovednik 3. voja v Gradcu) podmaršal Succovaty prejel je od cesarja plemstvo z pridelkom „Veza“.

(Iz Gradca.) Zadnji teden sta dovršila s prav dobrim uspehom profesorski strogi izpit g. Fran Ilesič, učitelj na gimnaziji v Ljubljani in g. dr. Tomišek učitelj na gimnaziji v Kranju. Prvi si je izvolil slovenščino kot glavno, klasično jezikoslovje kot postranski predmet; drugi pa vse tri predmete kot glavne.

Druge slovenske novice.

(Ljubljana) je spadala do letošnjega (!) leta mej tista mesta, ki imajo najmanjšo občinsko doklado, in umevno je, da je njeno prebivalstvo bilo vsled tega že nekoliko „razvajeno“. Pravo čudo je, kako je ljubljanska občina mogla s 6%no doklado izhajati tudi pri rednih potrebščinah in izdatkih do zdaj, ne da bi bila zabrédla v dolgove, kakor je mej tem časom zabrédla že obilica drugih glavnih mest. Noben drug mestni zastop in župan ne bi bil niti pet let — ne tu, ne drugod — v stanu gospodariti s tako malimi dohodki in dokladami pri rednih in izrednih potrebščinah ljubljanskega mesta, in če je sedaj pri izvanrednih razmerah in zahtevah zatekel se obč. svet k neznamenemu povišanju obč. doklad na vse direktne davke, je to dokaz, da je varčnost njemu vedno pred očmi in da se le sili uklanja! Elektrarna, vojašnica, šolska poslopja, mostovi, ceste, kanali, tratoari, podpore tu, prispevki tam, itd., — vse to stane obilo denarja, a biti — mora! Upamo, da bo tisto pretirano godrnjanje od gotovih strani kmalo potihnilo in prišlo spoznanje o — vestnem postopanju obč. zastopa ljubljanskega!

(Draginja na stanovanjih in živilih v Ljubljani.) Od tam se nam poroča: Od potresne dóbe sem so se bivališčne in življenske razmere tu znatno in občutno spremenile. Nastopila je draginja stanovanj kakor živil, a kdor bi iskal temu upravičenega uzroka, ta bi se zastoj trudil. Da imata ta dva dogodka za mesto v marsikaterem oziru slabe posledice, umeje se samo po sebi, kajti: Tujcem to ne ugaja, ravnotako smo pa tudi domačini po teh pretiranih zahtevah udarjeni. V Ljubljani se sedaj mnogo novega zida in poškodovanega prenavlja, ali nekateri hišni gospodarji, ki so prejeli državno podporo in posojilo delajo tako račun, da jim bodo plačale ta denar stranke pri židovsko visokih, uprav odušnih najemščinah! A te vrste gospoda se motijo! Če hočejo ti ljudje Ljubljano zaradi draginje še bolj diskreditirati, naj je le, čutili bodo kmalu posledice. — Ravno taka pi-javka nas grize pri živilih na trgu: Letine so dobre, vsega se dovolj pridela, a v kljub temu se mestno občinstvo na trgu izsesava. Takim razmeram se mora priti v okom na en ali drug način, če ne z lepo pa z grdo! Merodajni faktorji morajo nekaj zoper to samovoljo storiti, in če bode Ljubljana razupita še bolj nego je že! . . .

(Gospodinjska šola.) Ni še dolgo tega, da je donesel „Slov. List“ dokaj obširni spis, kakšne vrednosti in blagega pomena, da so gospodinjske šole; a mi Slovenci še pogrešamo do sedaj v tem zmislu zavoda, kjer bi se dekleta nižjih slojev, kakor obrtnikov, rokodelcev, delavcev i. dr. izurila v praktične gospodinje. Dne 10. t. m. sklical se je na magistrat v Ljubljani osnovalni shod za ustanovitev društva, kateremu bo vzdržavati „Gospodinjsko šolo“. Predsednik je gosp. župan Hribar, v odbor pa so voljeni: 5 narodnih gosp. in gosp. ter 3 gospodje. Srčno želimo vztrajnega uspeha! Bili se ne dalo kaj enacega v Mariboru ali v Celji izvesti? Zanimalo bi se gotovo tudi kmeto ljudstvo iz okolice.

(Družba sv. Cirila in Metoda) ima letos svoj občni zbor v Škoti Loki dne 5. avg. t. l.

(Posojilnica v Srednji vasi v Bohinju) je imela lani 96.544 gld. prometa, 262 gld. dobička in 84 gld. rezerve.

(Iz krškega šolskega okraja.) Gosp. J. Jordanu, učitelju v Zagorji, podelilo se je učiteljsko mesto v Radečah; gospici M. Bavdek, učiteljici v Škocijanu, pa v Leskovcu. — Uradna okrajna učiteljska skupščina bode 29. julija t. l. v Krškem

(Gasilno društvo v Krškem) praznuje 15. avg. t. l. svojo petindvajsetletnico.

(„Centralna posojilnica slovenska“) je določila za drugo polovico t. l. sledečo obrestno mero: za hranilne vloge 4½%, za posojila posojilnicam 4¾%, ozir. 5%, za posojila osebam pa 5¼%.

(Za spomenik Frideriku Baragi) izdelal je akad. podobar Alojzij Progar, slovenski umetnik v Celovcu, jako krasen doprsni kip iz belega mramorja. Postavili pa bodo ta kip v župnijski cerkvi v Doberniču na Dolenjskem. Naši čitatelji se bodo gotovo iz mohorskih knjig spominjali tega slovečega ameriškega misijonarja, našega rojaka, čegar stoletnica rojstva se letos obhaja.

(Mlade volke) in sicer štiri okoli 6 tednov stare, našel je Ivan Flajnik iz Otoka v bližnjem gozdu. Temu lovcu se je že večkrat posrečilo v ondotnih zaraščenih gozdih volke zaslediti. Zanaša se, da dobi tudi mater — volkuljo. Najdene mladiče prinesel je okrajnemu glavarstvu v Črnomelj, kjer je dobil postavno darilo. Mladiče je tamkajšnji živinozdravnik pobil. Zadnji čas pojavljajo se volki in medvedje zelo pogostem v Gornji Ziljski dolini na Koroškem, kjer napravljajo mej drobnico mnogo škode.

(Posojilnica na Dobrepoljah) je imela lani (2. upravno leto) 198 zadružnikov, 118.000 gld. prometa, 292 gld. dobička in 542 gld. rezerve.

(Požar.) Velikanski požar nastal je 5. t. m. na Travi v kočevskem okraju. Zgorela je cerkev, šola in 13 hiš.

(V Borovnici) na Kranjskem poplavlja je voda vso okolico. Kmetje malo da ne povsem obupajo, ker se letošnje leto še hujše pojavlja od lanskega.

(V Logatcu) bodo napravili za Gornji in Dolnji Logatec vodovod, ki bode stal 68.000 gld.

(Nemško uradovanje.) V logaškem okrajnem glavarstvu dobivajo slovenske zadrage od c. kr. okrajnega glavarstva nemške plačilne naloge.

(Idrija) je mesto na Slovenskem, kjer je z ozirom na število prebivalcev precej močna socialdemokratska stranka. Ondi izraža ona svoja načela z zahtevanjem boljše plače, kar je tudi nekoliko opravičeno. Osobito se nam ondi smilijo vdove, c. kr. rudarjev, katere dobé le — 63 kr. pokojnine na mesec in perišče žita. Dokler imajo te vdove tako malo pokojnine in dokler se najslabše plačanim rudarjem plače ne izboljšajo, ne bode se polegla nezadovoljnost, ki se izraža osobito pri socialno-demokratskih shodih. Nezadovoljnosti nadarjenih in po omiki hrepenčih idrijskih rudarjev bi se pa prišlo v okom vsaj nekoliko, ako bi se skrbelo mlademu naraščanju za večjo izobraženje, odraslim pa za primerno zabavo. Ako bi imela Idrija, kjer je 1000 šolskih otrok, nekaj višjih šol (meščansko ali 1 obrtno šolo), dana bi bila vsaj otrokom prilika, da si izberejo boljši kruh, nego ga uživajo njih očetje. Ako bi imela Idrija vsaj deloma stalno gledališče nižje vrste z nizko vstopnino,

razvedrilo bi se ljudstvo v njem od trudopolnega vsakdanjega dela in ne bi svojo, včasih opravičeno nevoljo izraževalo z udeležbo pri shodih te stranke, katera jim provzroči več škode nego koristi.

(Posojilnica v Nabrežini) je imela lani 13.956 gld. prometa, 72 gld. dobička in 280 gld. rezerve.

(Posojilnica v Šmihelu) je imela lani 109.433 gld. prometa in 538 gld. prebitka, ki se je pridelal rezervi, katera znaša že 3969 gld.

(Narodna šola v Velikovcu) na Koroškem naročila si je pri šolskih sestrah v Mariboru šolsko zastavo. Na jedni strani je podoba Marije Device, na drugi slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Č. šolske sestre mariborske dodale so dva krasna traka in sicer ima jeden napis: „Naša ljuba Gospá, prosi za nas Bogá,“ drugi pa: „Sv. Ciril in Metod, prosita za naš rod.“ K ustanovi tej jedine pravo-narodne in do sedaj res plodunske šole na Koroškem, pripomogli so vsi slovenski rodoljubni dobrotniki, ter je zbok tega ponos ne le koroških temveč vseh Slovencev. Da bodo pa mogli učenci te šole pri slovesnih prilikah dostojno nastopiti, omislilo si je vodstvo to bandero, da se pa stroški pokrijejo, prosijo se vsi slovenski rodoljubje radodarne doneske upravnictvu „Mir-a“ v Celovec pošiljati.

(Odlikovanje.) Policijskemu oficijalu v Celovcu, g. Alojzij Kušarju, podelil je cesar zlati križec za zasluge. Kušar je rodom Slovenec.

(Posojilnica v Tolminu) je imela lani v 3. letu svojega poslovanja 226.030 gld. prometa, 1468 gld. dobička in 962 gld. rezerve.

(Posojilnica in hranilnica v Kopru) je imela leta 1896. prometa 33.549 gld. 70 kr. Zadrudni zaklad znašal je koncem leta 1895. 5998 gld. 81 kr. Čisti dobiček pa 761 gld. 72 kr. Koncem leta 1896. znaša torej zadrudni zaklad 6760 gld. 53 kr.

(Slovansko bogoslužje.) Pretečeni teden snišli so se škofje: Stadler iz Sarajeva, Marčelič iz Kotora, črnogorski škof Milinovič iz Antiverija v Lakrumi v posvetovanje, da predložijo papežu spomenico za vpeljanje slovanskega bogoslužja ne le v cerkvah na Hrvatskem, v Slavoniji in Dalmaciji, temveč tudi v Istri, v Bosni in Hercegovini.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor.) Kakor poročajo merodajni krogi, skliče se zopet državni zbor meseca oktobra t. l.

(Kaj jih sosebno skeli?) Nemško-židovski listi se čudno zvijajo, kako bi velepomeljive besede presvetlega vladarja, koje je ta napram poslancu Dipauliju izustil, preklicali ali jim vsaj dodali drugačen pomen. Resnica v oči kolje! Besede pa ostanejo kakor pribite, ki se doslovno glasé: „Ako bi le količkaj misliti zamogel, da z jezikovnimi naredbami v čem škodujem nemškemu narodu, ne bil bi jih izdal. A vem, da so samo povod drugim svrhám. Veseli me, da so vsaj planinska, zvesto nemška ljudstva po svojih zastopnikih pristopila večini.“ Pojasnila pač ne bo treba!

(Plače častnikom) in vojaškim uradnikom namerava vojno ministerstvo zvišati ter se je že predložil v to svrhu delegacijam načrt.

(Ko veselje do vrha prikipi . . .) „Olikan i“ kričači, ki so v svojih prošnjah in sklepih nasprotovali izvedenju jezikovnih naredeb, uživajo še le sedaj sad svojega navdušenja. Graškim vseučiliščnim profesorjem hodil je njihov tovariš nedavno na Dunaj po — fige; a akademike v Inomostu je deželno namestništvo presenetilo — z odpravo njihovih društev. Razgnalo je za vselej društva „Briksia“, „Pappenhaimia“ in „Tevtonija“. Seveda so na to še ponosni, češ, donesli so na žrtvenik lačni matroni „Germaniji“ svoje pruske čepice.

(Sad jezikovnih naredeb.) Železniški minister Guttenberg izdal je ukaz, da se morajo na vseh postajah na Češkem izklicevati imena postaj v obeh jezikih, kakor tudi besedi: „fertig!“ „Abfart!“ Postaje dobodo tudi povsod dvojezični napis — ko se sedanji obrabijo(?)

(Izrael v škripcih) Gorje vsakemu kraju, kjer se nastanejo židovske pijavke. Najbolj znajo seveda izkoriščati nevedno ljudstvo. Mej Poljaki

v Galiciji so v nekaterih krajih tako nesramno skubili in odirali ljudstvo nižjih slojev, da je zadnjim potrpljenje minulo ter so jeli Žide vsestransko preganjati. Razrušili so jim hiše, zdrobili in pobili njih last, Žide pa pognali. Osebnost niso prizadajali nikomur žalega. Ves Izrael kliče obupno maščevanje.

(Ogrski državni zbor) hoče svojo obstrukcijo raztegniti tudi gledé razprav o novo ustanovljenih vojaških šolah in premije za pridelovanje sladkorja; nalašč hoče na dnevni red priritati pogajanja v kvoti, vse to pa le, ako se ne prekliče § 16. kazenskega reda, zbok kojega so nasprotovanje pričeli.

(Kmetijski nemiri na Ogerskem.) Mej nižjimi sloji poljedelcev vzklopelo je zadnji čas nezadovoljstvo. To so namreč nekakšni najemniki. Rekli bi, da se nahajajo v odvisnosti, slični oni pred 48. letom. Posestniki zemlje so, ali potomci nekdanjih mogotcev, ali pa — in to večinoma — Židje. Za obdelovanje dobivajo po pogodbi odškodnino v poljskih pridelkih, le redkoma v denarju. Na mnogih krajih odpovedali so ti „sužnji“ nadaljšo pogodbo, a branijo zajedno s silo, da se tujci ne sprejemajo. Pri teh prilikah dogajajo se dan na dan krvavi izgredi. Komitatne oblasti, sosebno v nižjih ogerskih planotah ne ganejo se s zastarelega stališča: pri kmetu zdravi le brezsrčna krutost. V porazumljenje pošiljajo orožnike, ki pa po svojem nedostojnem postopanju največ zakrivijo. Iz štirih pokrajin javlja se, da je nastalo klanje mej orožniki in poljedelci — zadnjih obležalo je vsekdar več postreljenih, orožnikov pa pobitih in razmesarjenih, tako v Becskerek-u, v Csongradu, Szolnoku i. dr. Ker pa bi se ravno sedaj imela vršiti nujna opravila na polju in travnikih, nahajajo se lastniki zemljišč v zadregi. Vlada jim je obljubila vsekakor priskrbiti tujih delavcev, ali pa vojakov.

Ogled po širnem svetu.

(V Sofiji) zaprli so vseučilišče, ker so vseučiliščniki pri pogrebu umorjenega pisatelja Aleks Constantinov govorili nagrobnice proti vladi naperjene, v kojih so dolžili neposredno državo umora. Sklenili so ob enem tridnevno žalovanje za rajnim.

(Italija.) Kadar se koli kaj poroča iz te po tržaških in primorskih lahonskih renegatih toli opevane „patrije“, izvemo vsekdar kakšen roparski, razbojniški ali sleparski čin. Tako tudi sedaj. V Neapolju je zavetišče za npravsko zgubljen in revne otroke. Stroške za vzgojo plačevala je država, ogromne svote, dolgo let; pokrajinski svet v Neapolju, kojemu je bilo oddano nadzorstvo tega zavoda, odobral je leto za leto poročila o zavodu, brez, da bi se bil o istinitosti teh prepričal. Po naključji zvedelo se je letos, da teh gojencev v resnici ni. Vso stvar so hoteli v začetku zadušiti, dok' da se ni omenjeni svet ojunail ter ves škandal obelodanil. Dva poslanca razkrivala sta razmere komori. Upravitelji tega zavoda smatrajo se naravnost — morilcem. Pretečeno leto vsprejeli so 856 otrok, od teh so sedaj našli žive — tri. Od vseh poprejšnjih 7 let pa — samo dvajset. Če pomislimo, da jih je došlo vsako leto v zavod povprečno 800 — spreleteti nas mora groza, kam pač je, prišlo toliko nedolžnih žrtev! Uprava zavoda noče do sedaj povedati, kaj je z otroci, ki so se zbok pomankljivosti prostora poslali — v drugi zavod!? Kdor pozna brezsrčno krvoločnost italijanskih uprav, sklepa pač lahko, da so odšli — v boljše odgojilišče, kjer ni več joka! Če pa vpoštevamo njim prirojeno sleparsko dobičkarstvo, rekli bi — kar je še hujše — napravili so ž njimi kupčijo! Vsekakor ne zavidamo Lahonom tako blažene domovine.

(Napad na predsednika Faure.) Predsednik francoske ljudovlade vozil se je 13. t. m. k dirkam. V malem gozdiču ob cesti sproži se nenkrat dolga cev iz htega železa, ki je bila nabasana s smodnikom in kamenjem. Nikomur se ni ničesar zgodilo. Zraven cevi našlo se je orožja ter nesramni napis, v kojem se predsedniku grozi s smrtjo. Zločinca so prijeli.

(V Belgiji) se zastopniki posvetujejo, kako je vpeljati splošno vojaško dolžnost. Dosedaj se lahko vsak od vojaščine odkupi. Vsled tega

službujejo seveda le zgolj nizki in revni slojevi, bogatini in plemenitaši pa plačajo odkupnino. Seveda manjka takšni vojni vsaka redna disciplina in navdušenje do stanu, kar je vendar brezpogojno treba v vsaki izgledni vojni. Za vladarja in domovino naj se pretaka tudi „modra“ kri.

(Pogajanje mej Grško in Turško) vrši se kaj počasno. Štrana se jim vedno hujše meša. V zadnjih sejah se je baje sklenilo, da plača Grška 1 milijon 600 tisoč turških funtov vojne odškodnine ter prepusti letošnjo žetev v rodovitni Tesaliji Turkom. Po žetvi se le zapusti turška vojska Tesalijo. S čim pa se naj domače ljudstvo preživi? Posebna komisija določila bode meje. Zelo vznemirjeni duhovi so še na Kreti Tu in tam se proglasi kateri vodja vstašev vladarjem otoka. Poveljniki evropskih oblastij nameravajo s svojimi četami prodirati proti sredini otoka. Prav lahko, da še bodo naši vojaki kri prelivali.

(Vstaši v Južni Ameriki) raznesli so z dinamitom osebn vlak. Nad sto oseb, večinoma vojaki, je mrtvih.

Dopisi.

Iz Gotovelj. Tudi XX. občni zbor društva „Kmetovalec“ se je jako dobro obnesel. Že vreme nam je na vso moč vstrezalo in prav prijetno je bilo bivati v zelenej senčnej utici nalašč za zborovanje postavljenj; zato je bila pa tudi lepo z maji, venci in zastavami okinčana. Nad vhomod pa se je bliščal v narodnih barvah pozdrav — „Dobro došli!“ —

Predsednik je, veseleč se tolike vdeležbe, pozdravil z iskrenimi besedami navzoče društvenike in cenjene goste in tako otvoril zborovanje. Povdarjal je posebno, da danes praznuje društvo „Kmetovalec“ svoj XX. toraj tudi jubilejni občni zbor. In naslikal nam je zato v kratkih besedah začetek našega društva. Zanimivo je bilo slišati, ko je pravil, kako so se v začetku sami komaj 20 let stari fantje zbirali in imeli že resne pogovore; ne kakor pesem o fantih pravi:

„Se lepo pogovarjajo
Kam drev' v vas pojdejo“

Ne, ampak imeli so pogovore zrelih možakov, ker spoznali so, da je kmet le ubogi trpin, sloj človeštva. Sklenili so se združiti, eden drugemu pomagati spoznavši, da le v združenju je moč in rešenje. To je bil začetek in porod društva. In dne 1. novembra 1890 stopilo je društvo „Kmetovalec“ prvokrat v javnost, ker takrat imelo je društvo svoj prvi občni zbor in danes doživelo je že svoj XX. obč. zbor.

Po nagovoru nas je g. Iv. Kač-Savinjski, v uro trajajočem, lepo izbranim in jedernatem govoru podučeval, kako bode vsakemu gospodarju prva skrb zboljšati travnike, da bode imel zadosti in lepe krme. Lahko mu bode potem se poprijeti živinoreje, ki je še najboljša panoga današnjega dne kmetijstvu. Seveda je tudi pri živinoreji treba večje umnosti in vem, da se nikdo ne bode kesal, če se bode po besedah govornika ravnal; ker on je v tej stroki izkušenec.

Za tem je sledilo društveno poročilo, ki se je z odobravanjem na znanje vzelo. Le tako vro naprej v čast in korist milega nam naroda!

Po vpisovanji udov bila je takoj volitev novega odbora. Izvolil se je z vsklikom z malo spremembo večinoma stari odbor z g. Tone Goršek-om na čelu, ki je že od ustanovitve društveni predsednik.

Med slučajnostmi sprejela se je z burnim odobravanjem resolucija po predlogu gosp. Pehani-ja in se je potem našemu poslancu gosp. vitezu Berks-u poslala. Resolucija slove: — Kmetovalci zbrani pri XX. občnem zboru društva „Kmetovalec“ v Gotovljah pri Celju obračajo se do visoke vlade in naročajo svojim poslancem:

1. Naj vlada skrbi da se kmetijstvo povzdigne in posebno živinoreja. V ta namen naj se skrbi, da bode v vsakem kraju zadosti plemenskih bikov.

2. Da c. kr. kmetijska družba v Gradcu kakor tudi poljedelsko ministerstvo daje po možnosti društvu „Kmetovalec“ v Gotovljah podporo.

3. Naj se osnuje kmetijska šola s slovensko-nemškim jezikom in sicer v celjskem okraju.

Velika debata nastala je vsled predloga g. predsednika, da se letošnjo jesen, če se dosti sadja pokaže, napravi tekmovalna sadna razstava v Žalci. Gosp. Kač predlaga, da se razstava preloži na drugo leto in se v spomin pedesetletnice vladanja Nj. Veličanstva napravi večja kmetijska razstava. Gosp. Pehani ni za to, da bi se letošnja sadna razstava opustila in predlaga, da se priredi letos sadna in drugo leto kmetijska razstava in naj se v ta namen takoj izvoli posebni razstavni odbor. Gosp. Hrabroslav Žmavec strinja se s predlogom g. Pehani-ja. Po daljšej debati sklenilo se je slednjič, če bode ugodna sadna letina prirediti letos sadno razstavo in drugo leto kmetijsko razstavo kot jubilejsko razstavo, in se društvenem odboru zaupa in naroči sestaviti razstavni odbor in naj se na merodajnih mestih izposluje k temu potrebna podpora.

Da je bilo zborovanje kratkočasno, za to je pa kaj lepo skrbel žalsko-gotoveljski kvartet, ki nas je med točkami jako ljubko razveseljeval s svojimi milodonečimi pesnicami. Društveno vodstvo mi je naročilo, da naj žalsko-gotoveljskemu mešenemu kvartetu za to veliko prijaznost na tem mestu izrečem v imenu društva — srčna hvala!

Potovalni učitelj g. J. Bele prijezdil je še le proti koncu. Bil je poprej službeno zadržan in ker je bil utrujen od dalne poti in je bilo že pozno, zatoraj se je govor o ameriški trti na drugokrat preložil.

S trikratnem „živijo“ klicem presvitlemu cesarju zaključilo se je zborovanje, vendar smo še precej časa v prostej zabavi posedeli pri kozarcu rujnega vinca veseleč se tako vspešnega zborovanja.

Ormož. (Odvetniškim in notarskim uradnikom). Predzadnja „Domovina“ prinesla je dopis iz Ptuja, v katerem se povdarja pomen in potreba društva odvetniških in notarskih uradnikov na Spodnjem Štajerskem, posebno za nas Slovence. Dopisnik omenja tudi društvo zasebnih uradnikov v Gradcu, pred katerim svoje tovariše svari. In to po pravici! V svojih pravih zagotavlja sicer to društvo svojim članom pospeševanje in zboljšanje njih razmer, toda nikakor se ne more hvaliti, da bi bilo kedaj kaj za odvetniške in notarske uradnike storilo. Da, celo nasprotuje njim. Ker vsprejema vpokojene častnike, uradnike itd. kot člane ter jim priskrbi službe v odvetniških in notarskih pisarnah. Taki častniki in uradniki „v pokoju“ delajo za sramotno plačo — seveda, saj že itak s svojimi pokojnino dobro izhajajo; kratijo si s tem samo predolgi čas, prislužijo si vsaj toliko, da imajo za smodke in semtertje kak glažek vina — trgajo pa mnogim našim tovarišem kruh od ust! Pa ne samo penzionistom priskrbi to društvo službe po odvetniških in notarskih pisarnah, ampak tudi v dejanski službi se nahajajočim deželnim, magistratnim in hranilničnim uradnikom, ki delajo, ker so popoldne prosti, te popoldneve za slabo plačo. Na tak način torej to društvo razmeram odvetniških in notarskih uradnikov le škoduje. Sramota bi bila za vsakega odvetniškega in notarskega uradnika, če bi to društvo podpiral, društvu pa, ki se poteguje za zboljšanje njegovega stanu, obračal hrbet! Svoji k svojim! To geslo naj velja tudi za nas in sicer ne samo v navedenem, temveč tudi v drugem oziru.

V Gradcu vstanovilo se je namreč pred kakim pol letom društvo odvetniških in notarskih uradnikov na Štajerskem, ki ima enak namen, kakor isto v Celji. To društvo vstanovljeno je na nemški — nikakor ne na mejnarodni — podlagi, skuša pa zase pridobiti tudi Slovence na Spodnjem Štajerskem, kar se mu pa nikakor noče posrečiti. V 1. štev. svojih „Mittheilungen“ obžaluje to ter omenja posebno osobje pisarne gosp. dr. Petovarja v Ormožu, ki je vposlana pravila in poziv društvu vrnilo, in dostavlja: „Für Dummheit ist kein Kraut gewachsen!“ Tovariši, proti takemu nekolegijalnemu postopanju moramo se zavarovati! Spodnještajerci imamo svoje društvo v Celji, Gradčani pa naj nas pri miru pustijo. Opozarjam vodstvo našega društva v Celji, da dostojnim potom društvu odvetniških in notarskih uradnikov v Gradcu podučiti, da naj ne piše tako

zaničevalno o naših spodnještajerskih tovariših! S takim postopanjem si to nemško društvo pri nas ne bode dobilo ugleda. Še jedenkrat torej: „Svoji k svojim“!

J. R.

Iz Gradca. (Ustanovimo si „Slovensko čitalnico“!) Pred nekaterimi leti je začela „izvanakademična podružnica sv. Cirila in Metoda“ pripravljati veselice, ktere so bile dobro obiskane; ali za celi program so morali samo akademiki skrbeti in „domače zabave“ ni bilo.

L. 1894. so se uvedli redni shodi odličnih Slovencev, kateri pa so še tistega leta zaradi preslabega obiskovanja prenehali. Iz njih je proti koncu omenjenega leta izrastel „Slovenski kegljaški klub“, ki je do spomladi tekočega leta družil Slovence-kegljače, pa tudi marsikterega drugega gosta zvalil v njihov krog. Bilo je večkrat nad dvajset oseb zbranih na kegljišču, zahajale so tje večkrat tudi dame.

Kegljaško društvo je jako dobro izhajalo do jeseni l. 1896. V zadnjem zimskem tečaju pa se je število obiskovalcev začelo krčiti in prigodilo se je, da sta se sešla samo dva kegljača, večkrat trije, redno četirje do šest, posebno ker je več marljivih kegljačev v teku časa Gradec stalno zapustilo. Prizadevalo se je sicer ta klub kot edino zbirališče graških Slovencev tudi zanaprej vzdržati, ali za zadnje obiskovalce kluba bila je pretežka fizična, in tudi gmotna naloga, in ker ad hoc poklican shod dne 6. vel. travna 1897 ni našel sredstva neprilikom v okom priti, je kegljaški klub dne 7. t. m. svoje delovanje ustavil.

Izvanakademični krogi graških Slovencev nimajo od 7. vel. travna sem nobene priložnosti več, ktera bi jih redno družila.

V Gradcu živi toliko Slovencev, kakor imata Maribor ali Celovec skupnih prebivalcev; zastopani so Slovenci v vseh strokah, ne manjka jih v razumništvu, ne v obrtniji in v delavskih krogih. Slovenski Celjani imajo svoj krasen „Narodni dom“, vsako mesto, vsak trg, da, skoraj že vse posamezne vasi na Slovenskem imajo svoja društva, kjer se združujejo in zabavljajo; graški izvanakademiški slovenski krogi pa nimajo ne jednega društva, kjer bi se večkrat shajali in med seboj razveseljevali — podružnica sv. Cirila in Metoda se ne more tukaj v poštev jemati —; graški Slovenci morajo obiskavati nemška društva, ako se hočejo zabavljati, ali pa se morejo omejiti na svoje stanovanje.

V Gradcu živi jedva toliko stotin Čehov, kolikor tisoč je Slovencev; pa Čehi imajo tukaj tri društva: Běseda, Sokol in pevsko društvo. In Slovenci?

Nočemo pretresovati vzrokov, zakaj so razmere med graškimi Slovenci tako žalostne; žalostno je dovolj, da se mora ta fakt konstatovati. Vprašati pa vendar smemo: Ali graški Slovenci res niso zmogni vsaj enega društva vzdržati, kjer bi se lahko redno shajali, vsaj enega društva, kjer bi se med seboj spoznavali, spodbujevali in razveseljevali? Ali so pa graški Slovenci posebna specialiteta — hočem reči: izjema — sedanjega časa, ktera zabave ne išče, ne želi, društvenega življenja ne potrebuje?

Večina Slovencev ima svoje lokale, kamor redno zahaja na čašo piva ali kozarec vina. Ne razumemo, zakaj bi vsak posameznik ne mogel vsaj toliko žrtvovati, da bi se vsi skupaj sporazumeli samo za en in isti lokal. Pa prepričani smo, da se tako združenje trajno doseže samo na podlagi društvenih pravil.

In to bi se zgodilo najlažje, ako graški Slovenci zopet oživimo nekdanjo — pred večimi leti umrlo — „Slovensko čitalnico“, pa na ožji podlagi, kakor je bila imenovana, recimo tedaj: „Slovensko čitalnico“. Pa ni samo misel naša, enake misli in želje so izrekli že različni Slovenci, pa nikdo še se ni za to potrebnega dela in agitacije poprijel.

Ni pripravnejše priložnosti in boljšega kraja za zbiranje in za shode, kakor so ravno „Čitalnice“. Čitalnice so budile in zbirale Slovence k narodnemu delu, one so vzročile razvoj in napredek slovenskega naroda; in za to se ni čuditi, da še se dandanes ustanovljajo čitalnice celo po vaseh.

Dandanes se hoče svet zabavljati in veseliti, še celo svoje milodare daje le tedaj, če sme za nje tudi plesati. In za nas graške Slovence bi bil za to najpripravnejši kraj: čitalnica. V čitalnici se shajajo ljudje, ki se hočejo zdaj tako, zdaj drugače razveseljevati. Temu se poljubi tarok, onemu šah, zopet drugemu znabiti billard, ali eno ali drugo, vsak najde gotovo somišljenike, ki se mu pridružijo in — mislimo — zabave bode vsakemu dovolj. Ako pride pobiralec po doneske za kako društvo, se mu stavi mnogokrat vprašanje: „Kaj imam za to?“ Mislimo, da mu čitalnica največ za to da na razpolago.

Še nekaj! Ravno čitalnica se svojimi zabavami — mislimo si namreč čitalnico v prvi vrsti zabavno društvo in še le v drugi bralno — pridobila bi marsikaterega mlačneža za narodno stvar. Mislimo pred vsem na slovenske obrtnike. Ti navadno nimajo narodne zavesti, narodnega prepričanja. Kako tudi? Zabavo najdejo samo v nemških krogih; tam slišijo samo zabavljanje in sramotenje svojega naroda, berejo samo nam sprotno liste, slovenskega društva nimajo in tako ni čuda, ako se celo sramujejo, da so Slovenci. Seveda imamo tudi v obrtniških krogih precej prepričanih Slovencev; in ravno ti bi bili izvrstni agitatorji za narodno stvar. Z veseliciami bi pribavili one mlačneže v naše kroge in za naše kroge, marsikteri bi dobil čisto nove in dobre nazore o svojem narodu.

„Slovenska čitalnica“ bi bila tedaj najpripravnejše torišče za zbiranje graških Slovencev. Ni nam sicer neznan, da bi ustanovitelji imeli v začetku mnogo gmotnih žrtev, ali prepričani smo, da bodemo vse to premagali, ako se z odločnostjo poprimemo dela.

Znabiti kdo ugovarja, da imajo itak Triglavani slovensko čitalnico v Gradcu. Ali ti jo imajo za se in jo sami vzdržujejo. In zraven bi vendar bila za graške Slovence velika sramota, ako bi takorekoč prosjčili pri večinoma ubogih slovenskih dijakih. Naša čitalnica bi lahko celo njim koristila v tem, da bi tudi njim služila v porabo, njim, ki imajo itak dovolj stroškov za svoje društvene smere.

Nekaj nasvetov še bodi dovoljenih.

Lokal za čitalnico naj se zbere kolikor mogoče v sredini mesta in naj je spojen z gostilnico vsaj srednje, če že ne najboljše vrste. Brez gostilne na društvo ni misliti. Za čitalnico v našem smislu ste potrebni vsaj dve sobi: manjša kot bralna soba, večja za shode. Prej, kakor se čitalnica ustanovi, moralo bi se vsaj petdeset Slovencev zavezati, da tudi kot redni udje pristopijo, ker drugače se narodi umirajoče dete. Pri sestavljanju pravil naj se ozira v prvi vrsti na zabavo, tako posebno na redne zabavne večere v zimskem času. Za zabavo naj se pridobijo kolikor mogoče udje sami, ker se tako stroški pomanjšajo, če že ne celo odstranijo.

Od začetka bi se lahko stroški čitalnice tudi zmanjšali po tem načinu, da posamezni udje prostovoljno čitalnici dajejo svoje časnike in časopise. Tako bi kar v začetku imeli precejšno število berila, brez da bi čitalnica kot taka morala si posamezne časnike naročiti.

Dobro bi bilo, da bi pravila za čitalnico se izdelala še pred ustanovitvo (mogoče so že?), ker na ta način bi se otvorenje pospešilo.

Te vrste smo zapisali iz najboljšega namena in želimo, da bi imele tudi pravi uspeh. Na delo tedaj, slovenski rodoljubi, ne gledajte še dalje mirno, kako se od leta do leta pozgubijo neštevilni Slovenci, naša kri, v neizmernem nemškem morju, storite korak, da se to zadušenje našincev prepreči. Boljšega pripomočka za to pa po naši misli ni, kakor da si ustanovimo „Slovensko čitalnico.“ Fiat!

(Za ponesrečene tržaške okoličane) so darovali: Dr. Jos. Vrečko 2 gl., notar Lovro Baš 2 gl., Jakob Križman 50 kr., nadsodniški svetovalec Levičnik 50 kr., J. Zabukovšek 50 kr., Medica Josip 50 kr., J. Palir, župnik 50 kr., Karol Vanič 5 gl., Josip Lipuš, župan 50 kr., Janez Pintar, župan 50 kr., Franc Praprotnik, nadučitelj, 1 gl., Martin Ropas 1 gl., Franc Kallan, Trbovlje 2 gl., Franjo Natek 50 k. — Srčno zahvalo izrekamo vsem darovalcem v imenu ponesrečenih. Bog plati tisočkrat! Prosimo še nadaljne darove.

Loterijske številke.

Gradec 12. junija 1897: 46, 3, 22, 39, 23
Dunaj „ „ „ 52, 86, 10, 85, 83

Koledar.

Petek (18.) Feliks in Fortunat, mm. — Sobota (19.) Gervazij in dr. mm.; Nazarij, škof. — Nedelja (20.) 2. pobinkoštna Prot. m. — Ponedelj. (21.) Alojzij, spozn. — Torek (22.) Ahacij, m. — Sreda (23.) Cenon, škof. — Četrtek (24.) Rojstvo Janeza Krst. — Zadnji krajec dne 22. ob 0 ur 22 min. po popolnoči. Solnce stopi v znamenje raka dne 21. ob 5. uri 28 minut zjutraj

Sejmi.

Dne 21. junija v Vitanju, pri Novi cerkvi, na Tinskem, v Studencih, pri Sv. Tomažu nad Veliko Nedeljo, v Rajhenburgu in Marenbergu (za konje). Dne 22. junija v St. Juriju ob juž. železnici, pri Sv. Antonu v Slov. gor., v Sevnici in Šoštanju. Dne 24. junija v Konjicah, Loku, na Laškem, pri Sv. Lenartu v Slov. gor., pri Sv. Janžu na Dravskem polju, pri Mariji-Trošt, v Podsredi in Ribnici.

Tužnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je poklican Vsegamogočni našo edino ljubljeno hčerko in sestro

OLGICO

danes ob polu 10. uri dopoldne po dolgi mučni bolezni v nežni starosti 9 mesecev k sebi v boljše življenje.

V Celji, dne 18. junija 1897.

Minka Jošt, Franjo Jošt,
mati. oče.
Zoran Jošt,
bratec.

†
Žalostnim srcem javljamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem pretužno vest, da je naš iskreno ljubljeni soprog, oče, sin, oziroma brat gospod

Anton Ivan Bratanič

trgovec na Ljubnem

včeraj ob 9. uri zvečer po kratki bolezni, prevaden s sv. zakramenti za umirajoče, v 41. letu mirno v Gospodu zaspal.

Truplo predragega rajnega se je dne 17. junija t. l. ob 4. uri popoldne preneslo iz hiše žalosti na pokopališče na Rosuljih k večnemu počitku.

Sv. maše zadušnice se bodo darovale na Rosuljih. — Dragi ranjki se priporoča v pobožen, blag spomin.

Ljubno, dne 16. junija 1897.

Josipina Bratanič,

soproga,
Lovro, Ivan, Maks in Viljem,

sinovi,
Ana Bratanič,

mati,
Rajmund in Oto Bratanič,

brata,
Marija omožena Ratej, Ana omožena Ritušek,

(134) sestre.

Izjava.

Resnici na ljubo javljam, da so vse govorice proti gosp. Ž. Sevarju popolnoma neosnovane.
(132) **F. Pečovnik.**

Zahvala.

Našemu kmetijskemu bralnemu društvu daroval je g. Franc Papež, posestnik v Trnovcah župnije Črešnovske 2 gl. Za ta veliki dar izreka vrlému kmetu najsrčnejšo zahvalo

odbor majšperskega bralnega društva.

Zahvala.

Velecenjeni gospod Tone Kosí, učitelj in posestnik v Središču blagovoli je podariti „Kmetijskemu bralnemu društvu“ v Krčevini pri Ptujih lepo število „Zabavnih knjižic“ za kar se mu odbor najiskrenejše zahvaljuje.

Javna zahvala.

Visokorodni gospod vodja c. k. okr. glavarstva v Brežicah, g. Julius pl. Vistarini, preskrbel je urno prav izdatno podporo tukajšnjim po toči poškodovanem občanom ter bil pri razdelitvi živih zelo pravicoljuben, za kar mu izrekamo udano in najsrčnejšo zahvalo.

Županstvo Pleterje, dne 13. junija 1897.

Martin Pajdaš,

(133) 1—1 župan.

Lepo posestvo

ki meri 80 oralov, je v prav dobrem stanju, leži blizu železniške postaje in mesta na Dolenjskem, proda se takoj z vsem fundus-instructus ter letošnjo letino. Ponudbe pod K., Rajhenburg, Štajersko. (131) 3—1

14 do 16 let star deček, krepkega zdravja, poštenega značaja in prijetne vnanjosti, ki bi imel veselje do fotografske obrti, vsprejme se pod ugodnimi pogoji v temeljiti pouk — Kje, pové iz prijaznosti upravnistvo „Domovine“. (135)

Kdor želi osnovati **pekarijo**

na deželi z dobrim vspehom, naj se oglasi pri upravnistvu „Domovine“. (130) 3—1

Dragotin Hribar

trgovina knjig, papirja, pisalnega in risalnega
orodja; tiskarna in knjigoveznica

priporoča gosp. trgovcem in slavnemu občinstvu svojo veliko zalogo vsakovrstnega papirja za pisarne, pisma, risanje in zavijanje, raznovrstno barvanega svilnatega (za cvetlice), za vezanje knjig itd., zalogo raznih risank in pisank, in posebno še lastno zalogo najboljših zvezkov pod imenom: »Spodnještajerska zaloga risank in pisank«; Hardtmuthovih in drugih svinčnikov in angleških peres po originalnih tovarniških cenah.

Dalje priporoča zavitke za pisma raznih velikosti in barv, peresnike, črnilo, tablice, črtalnike, brisalke, krede, gobice, pušice in škatlice za peresnike, torbice, knjižice za beležke, trgovske knjige, pečatni vosek itd. po najnižjih cenah.

Posebno lep izbor papirja in zavitkov v mapah in elegantnih škatljah. — Najbolje strune za citre, gosli in kitare.

Velik izbor albumov za fotografije in spomenice, map za pisma in papirje, tintnikov, okvirje za fotografije, listnice itd.

Šolske in molitvene knjige; prekupcem še poseben popust.

Sv. podobice v vseh velikostih po najnižjih cenah. Preskrbi se tudi vsakovrstni tisk na podobice.

v Celji

priporoča se p. n. gg. duhovnikom, pisateljem, založnikom in slav. občinstvu za vsakovrstno izvrševanje tiska po najnovejšem okusu in najelegantnejši obliki v raznovrstnih barvah.

Izdeluje knjige, brošurice, časopise, letna poročila, prospekte, vstopnice, dekrete, plakate, vabila, vožne liste, mrtvaške liste, vizitnice, naslovnice, cenike, imenike, kuverte s firmo, pobotnice, pravila, tabele za urade itd. — Vedno v zalogi so obrazci za posojilnice, sodnije, občine, šole itd.; kakor tudi v več krasnih barvah tiskane diplome za častne občane in častne člane.

V moji knjigoveznici se izvršujejo vsa knjigoveška in galanterijska dela, bodisi priprosta kakor tudi najfinejša priznana trdno in ukusno. Ker je moja knjigoveznica preskrbljena z vsemi potrebnimi stroji najnovejše sestave, vsprejema ter cenó in kar najhitreje izvršuje tudi največja naročila.

Zobozdravniško naznanilo.

Dr. J. Riebl

ordinira vsaki dan za zobobolne v lastni hiši.

Vrtne ulice (Gartengasse) št. 9 v Celji.

Plombira in ustavlja umetne zobe in zobovje z zlato itd., tudi brez potrebe vunjemanja, ne ovira žvečenje, ne govorenje, garantuje za najpopolnejšo izvršitev, enako najboljšim dunajskim delom. Izdira zobe brez bolečin po volji v plinovi veselni narkosi, pa odstrani zobne bolečine tudi brez izdiranja. (5) 12-6

Iščem izurjenega stenografa

za slovenski in nemški jezik.

(117) 3-3 Dr. Josip Serbec, Celje.

Mesto okrožnega zdravnika

v St. Pavlu pri Preboldu na Štajerskem, je še prosto za zasesti. V to službo združiti se tudi ona za tovarniškega zdravnika v predilnici v Preboldu. Deželna, okrajna in občinska plača znaša na leto po 430 gl., ona od predilnice pa od 700 do 800 gl. Gospodje prošniki za to mesto morajo biti avstrijski državljani, diplomovani zdravniki, ter obeh deželnih jezikov vešč.

Prošnje s prilogami naj se vpošiljajo do 30. junija t. l. na sanit. okrožni odbor v St. Pavlu pri Preboldu. Sanit. okrožni odbor v St. Pavlu pri Preboldu, 25. majnika 1897.

(114) 3-3 Načelnik: Franc Randl.

Trgovski pomočnik

Slovenec, se išče za mešano trgovino na deželi, glavna stroka manufakturna, a vešč mora biti tudi špecerijske, galanterijske stroke, usnjarska in železninska so zaželjene. Prednost imajo večletni služabniki ene hiše in pevci, sosebno tenorist. (122) 4-2 Več se izve pri upravnistvu „Domovine“.

Zaloga vina

Ant. Polley-ja

v Sežani

(južna železnica)

Črno in belo pristno vino po 23 in 28 gl. hektoliter.

(257)

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

javlja, da je odprl v „Narodnem domu“ krasno z najboljšim blagom bogato založeno

trgovino s špecerijskim blagom

ter zagotavlja postreči tudi odslej kar najbolje po jako nizkih cenah.

Posebno pa opozarja na svojo veliko zalogo raznovrstnega starega in novega, črnega in belega vina, katerega prodaja po najnižjih cenah na debelo in drobno.

Zajedno javlja, da obdrži trgovino „pri kroni“ tudi še nadalje, v kateri bo postreljal z raznovrstnimi domačimi pridelki, kakor: z žitom, moko, sadjem i. t. d.

Zagotavljajoč v vsakem oziru pošteno postrežbo, priporoča se za mnogobrojni obisk ter beleži (135) 52-50

z veselo spoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Prostovoljna javna dražba.

V soboto dne 3. julija 1897 predpoldnevom prodala bodeta na selu Jurij in Marija Golob svoje pri Sv. Benediktu ležeče posestvo potom prostovoljne javne dražbe. Natančnejši pogoji se izvejo v gostilni: „Pri stari pošti“ pri Sv. Trojici. (125) 3-2

Deloljubne osebe — povsod — katere trajni denarni zaslužek iščejo, naj pismeno povprašajo pod „Zukunftsvorsorge“ Gradec, poste restante. (38) 16-14

Izvedenega organizatorja

za življenjsko zavarovanje sprejme generalni zastop banke „Slavije“ v Ljubljani. (118) 3-3

O pričetku šolskega leta priporoča slavnim šolskim vodstvom in krajnim šolskim svetom vse potrebne

šolske tiskovine

slovensko-nemške, kakor tudi vezanje istih v lastni knjigoveznici. Nadalje uradne zavitke z naslovom in šolske knjige, zvezke od Prettenhoferja in lastne zaloge, raznovrstni pisarniški papir, kamenčke, svinčnike, radirke, peresnike, peresa, črnilo v vrčih po 5 in 10 litrov, kakor tudi vse druge šolske potrebščine za novo šolsko leto. Priporoča vse po veliko znižanih cenah z zagotovilo točne postrežbe.

Tiskarna in trgovina

D. Hribar-ja v Celji.

20 polovnjakov

dobrega pristnega štajarskega rudečega in belega vina po 12 in 14 kr. liter se takoj prodaja. Odda se najmanj 56 litrov. — Proda se tudi več polovnjakov pristnega tepkovca po 8 kr. in nekaj polovnjakov štajarske starine po 25 kr. liter.

Ponudbe pod 500 poste restante Sevnica, Štajersko. (116) 10-4

Jedino pravi Balsam

(Tinctura balsamica)

iz lekarni pri „angelju varhu“ in tovarne farmaceutičnih preparatov

A. Thierry-ja v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Preskušen in potrjen v zdravstvenih oblastev.

V svrhu varnosti občinstva pred nepravilnimi ponarejenji nosim od sedaj nadalje to le oblastveno registrirano varstveno znamko.

Najstareje, najpristneje, najreelneje in najceneje ljudsko domače zdravilo, ki uteši prsne in plučne bolezni itd. ter je uporabno notranje in zunanje. V znak pristnosti je zaprta vsaka steklenica s srebrno kapico, v katero je vtisnjena moja trdka Adolf Thierry, lekarna pri „angelju varhu“. Vsak balzam, ki ne nosi zgoraj stoječe zeleno tiskane varstvene znamke, naj se odkloni kot čim ceneje tem nič vredneje ponaredbi. Pazi naj se toraj vedno natančno na zeleno varstveno znamko, kakor zgoraj! Ponarejalce in posnemovalce mojega jedino pravega balzama, kakor tudi prekupce nič vrednih ponarejenih, občinstvo varajočih drugih balzamov, zasledujem najstrožje sodnijskim potom na podlagi zakona o varstvenih znamkah. Kjer se ne nahaja zaloga mojega balzama, naj se naroči direktno in naslovi: Na angelja varha lekarno A. Thierryja v Pregradi pri Rogatec-Slatini. 12 malih ali 6 dvojnih steklenic stane franco do vsake avstro-ogerske poštne postaje 4 krone, v Bosno in Hercegovino 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 krone 60 vinarjev. Manj kot 12 majhnih ali 6 dvojnih steklenic se ne razpošilja. Razpošilja se samo proti predplačilu ali poštnemu povzetju. Pazi naj se vedno natančno na zgorajšeno zeleno varstveno znamko, katero mora nositi v znak pristnosti vsaka steklenica. (12) 20-3

Adolf Thierry, lekarnar v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Kdo pije
Kathreiner
Kneippovo sladno kavo?
Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav ostati in si kaj prihraniti.